

सर्वोत्तम २५

श्रीधरदासोपशान्तिरुति

त्र्यंके ६७३५

॥ श्री हस्तायनमः ॥ ॥ प्रकृत्यत्तुपांनोधि विंडरेकोपिसंस्पृशेत् अनंरसाच्चौनपा
 तेसतंवंदेनलप्रचुं ॥ १ ॥ ब्रह्मपतिनवकेनीचावरूपस्वरूपः सुललितगतिराधरा
 धनासक्तचित्तः । तडनयरसलीलानंदसंदोडसणः सनक्त्रममसर्वविबुलेशः सु
 वेषः ॥ २ ॥ यडक्तंयडक्तेनफलितंस्यास्त्वमार्गिणः । तमश्रितं तुमास्वंप्रणमाम्येक
 रूपिणं ॥ ३ ॥ अथप्रथमं श्रीमदाचार्याणिं अलौकिकनामानिरूपयन्तेषां स्वरूप
 मपीदृशमलौकिकानंदरूपमेवेतिस्वीयानां ज्ञापयितुं अलौकिकसण्णुणं आनं
 दमात्रस्वरूपंतत्साक्षात्पुरुषोत्तमंब्रह्मश्रीमत्प्रचुचरणाः परममंगरूपंस्तुवंति प्रा
 च्यतधर्मानाश्रयमप्राच्यतनिखिलधर्मरूपमितिनिगमप्रतिपाद्यंयत्तच्छुद्धंसा

नि

१

सतिस्तौमि॥१॥ अत्र सुखि सुखीयानामुपरि एतादृशस्वरूपप्राकथकरणेन मज्जी
 ह्यात्ततेतिज्ञापनार्थं ननु ग्रंथनिर्विघ्नार्थं तत्र कालादीनामपि विघ्नकर्तृत्वाशक्तेः
 एतादृग्धर्मविशिष्टस्य निगमप्रतिपाद्यत्वनिरूपणसर्वकं यद्बलेत्युक्तं। तदीदृशम
 वतदितिज्ञापितं। ननु अन्यैरपि विघ्नैरिदं शंभ्रं निगमप्रतिपाद्यत्वेन कुत्रापि न
 प्रतिपादितं किं नु निगमनिराकारं तत्राहुः। कलिकालतमल्लिख्यदृष्टित्वादिदृशम
 पि। संप्रत्यविषयस्तस्य माहात्म्यं समभूदुवि॥१॥ अतएव तेषामज्ञानं। ननु कलि
 कालतमेव चेदज्ञानं तेषां तदान्ययुगेषु सर्वेषामेव ज्ञानं न विध्यत्येव तेषां सकृद
 नदपी कुत्रापि नैतावत्पर्यंतं श्रुतं। इति वदन्ते कथं प्रमाणमिति चेत्तत्रोच्यते। नगवता

पूर्वातेन प्राङ्मनविषमय एव तत्ज्ञानं जातं नान्यदेति सूचितं तत्र आरभ्य विडुषा
मपि मयादिमागेच्छि संस्र एङ्गानि नामपि कलिकालांधकाराच्छन्नदृष्टित्वान्तेषां
सर्वसाधितज्ञानस्यापि गतत्वात्संप्रति एतावत्पर्यंतं तस्य पुष्टिरूपस्य तन्माहात्म्यं
नुविषवाविषयमभूदिति। नुविपदेन भूमिस्तु नक्ता सर्वदा प्राकद्युसमये तच्चरण
संबंधमस्मरसातिष्ठति अधुना तदभावात्तस्या अपि मद्रुःखं एवं सूचितं। अत एवा
चार्यप्राकद्युतद्रुःखस्य निवृत्तत्वाद्भूमिभाष्यमित्येव च्यंति। एवं सतियदेवा विधा
वस्तुदेवतत्ज्ञानं तत्रापि त्रिपातिशयेन न तद्यतिरेकेणेति भावः। ननु सर्वेषामज्ञा
नभवतामिदानीं कथं ज्ञानं तत्राहुः। इत्ययानि ज्ञानमाहात्म्यं करिष्ये अकटं इति वाप्या

यदा तदा स्वास्यं प्रउत्तं चकार ॥३॥ प्रथमं स्वच्छयैवास्मद्विषयिणी दया जाता त
यैव तत्सर्वोक्तं पुष्टिलीला गुणविशिष्टं निजमाश्रयं वाण्यावाणी कथनद्वारा
स्मासु प्रकटीकरिष्यन्तस्वरूपानंदमेव दातुमिच्छुर् यदा च तदा साक्षात् एषु पुरुषोत्त
मस्य लीला रसविशिष्टमास्यं वागधिष्ठानरूपं च लौकिकानंदमया निरूपं श्री
मदाचार्यस्वरूपं प्रकटं चकार यतः सर्वं उच्यते इति एतेनाचार्यस्वरूपवलेनैव त
त्कार्यज्ञाने ईदृशी लारसविशिष्टमेव ब्रह्मनाथदिति सर्वमाश्रयज्ञानमस्माकं
तमिति भावः । ननु युष्माकं तु ज्ञानं ज्ञातमेव पुनस्तर्ह्यम कथने कोऽनुस्तत्रा ॥
तदुक्तमपि उबोधिसुबोधस्याद्यथा तथा । तन्नामाष्टोत्तरशतं प्रवक्ष्याम्यखिलाद्यहत् ॥

॥१॥ अस्माकं ज्ञाने पितृ उक्तं सर्वेषां स्वीयानां यथा तत्राऽनवासा समयेऽपि सुबोधं न
वेत्तदर्थं वक्ष्यामि। कथने प्रकर्षेण यादृशमेव स्वरूपं तादृशमेवैतत्सोत्रकथने ज्ञा
तं न वतीति भावः। तत्र ज्ञाने तदुक्तं सुबोधिन्यादिकं सुबोधं न वेदितुं न्यास्वरूपं स
पितृ उक्तं सत्त्वात्मकमेवेति सूच्यते। ननु सुबोधं न वतीति कथं ज्ञायते प्रतिबंधकस्य
विद्यामानत्वात् तत्राहुः। अखिलाद्यद्वयं एतेन यथा स्वरूपं प्रतिबंधं निवर्त्तकं फलदा
यकं तथेह मपि प्रवणपात्रे न तन्नामोक्तं धर्मविशिष्टाचार्यस्वरूपज्ञानेन तदुक्ते सम्य
कज्ञाने सति साक्षात्फलदायकं भवत्येवेति भावः सूचितः। ननु कथं न प्रयोजनं फल
सहितं न वतोक्तं परं एतत्प्रश्नकः कश्चादिद्यातायेन फलं दातुं शक्नोति तत्राहुः। अ

षिरत्रिकुमारस्तुनाम्नांलं हो जगत्पमौ। श्रीसल्लास्यं देवताचबीजं कारुणिकः प्रभुः
॥५॥ विनियोगेन क्रियोग प्रतिबंधविनाशने। सल्लाधराश्रुतास्वादसिद्धिरत्र न
संशयः ॥६॥ अत्रात्रिकुमारस्यरुषित्वस्यायं नावः। यथा सर्वत्रिकुमारेः का
त्यायनिमज्ञानाग इति सर्वाज्ञानः पुष्टिमागश्रयोमंत्रः प्रकटितः तज्जपेन शीफलम
पिप्राप्तं। तथा धुनात्रिकुमाररूपस्यात्मनैव प्रचुराण पुष्टिमागश्रयोमंत्ररूपमिदं सो
त्रं प्रकटीकृतं। यथा तन्मंत्रस्तैव प्रकटितस्तैव तत्फलमपि तद्देवानुभूतं। तथा धुना
तद्दूपैस्मत्प्रभुनैव प्रकटितमेतैवानुभूतमपि। किंच। यथा सृजने नित्यं तास्तत्र
वनतद्देवात्मकतया तत्र ह्रींलात्तुरंजितं नगवंतं साह्यान्मिलितमिव मन्यमानाः ४

धं ४

४

ता इत्यन्तरफलमनुत्तरेषां पञ्चात्रनुः प्रसन्नोत्त्वा प्रत्यक्षस्तत्रैवागत्यवस्त्रादिप
रणेन पुनस्तदानेन च करस्य शादिजनितसंबंधानुत्तररूपं परमफलं दत्तवांस्ततो
मयेभारस्यथेति। वरदानेन साक्षात्संबंधरूपं संश्लेषितमयेरसात्तु नवयोयस
मयेदत्तवान्। तथाधुना एतद्विकुमाराणामपियथायथाचार्यस्वरूपमनुत्तरं नव
तितथा तथातन्नामनिरूपणतन्नामार्थविचारतादृशोत्करत्वात् नतदात्मकतया त
द्धीला विशिष्टाचार्यस्वरूपात् नवरूपं तद्रूपमेवांतरफलमनुत्तरतः साक्षात्स
बंधरूपं फलमन्वदं दृष्ट्वैतन्नात्ररूपमंत्रज्ञपानंतरं सिद्धवत्कारणरुद्धाधरात्
तास्वादसिद्धिः फलं वक्ष्यंतीत्येतत्सर्वमस्मिन्कुमारस्य रुषित्वनिरूपणेन ज्ञापितं

५ त

३ त

भवति। अतएव फलकथनानंतरं अथेन संशय इति स्वात्तु भूतत्वेनैवोक्तं। अथेच्छंद
सुस्पष्टमेव न च यदि अग्नि कुमारे कृष्णि मार्गियतन्मंत्ररूपत्वमेवैतत्सोत्रस्यत
हातन्मंत्रेणाधुनापि कथं नोपदिष्टः किमेतस्य कथने प्रयोजनमिति चेत् तत्राहुः ॥ श्री
सुहृत्स्यै देवता चेति। अयं नावः। सर्वं निगवान्स्वयं निरोधं सत्वापि फलं कात्यायिनी
द्वारा हतवानिति हातन्मंत्रेण तस्वरूपज्ञानान्तेषां फलमभूत्। अधुना संख्यनगवा
त्श्रीसुहृत्स्यै रूपाचार्यद्वारा पुष्टिमार्गप्रकरी सत्यं फलं दातुमिच्छति तत्पुष्टिमार्ग
धिष्ठाररूपाचार्यस्वरूपज्ञानं किं नानभवति। अतएव तत्सोत्रे श्रीसुहृत्स्यै देवता
त्वेन निरूपणं न तदधिष्ठारस्वरूपज्ञानान्तेष्वर्वात्किं फलं नवतीति मंत्ररूपत्वेनास्यै ५

आनंदः लोकोक्तिरुच्यते ॥ इति मन्त्र
विरुद्धं च तत्रानंदः लोकोक्तिः ॥ फलान्तरं च ॥
तदीयं च ॥

यगुपदेशः नमंत्रेण चैतत्स्वरूपज्ञानाभावात्फलनसिद्धेर्दित्यनुपदेशश्चेति सर्वं
ज्ञानवसरः। अथैवीजादिकं स्पष्टमेवा। अतः परं यथायथा श्रीमदाचार्यनामानि
स्वयं अनुभूतानि तथा तथा निरूपयन्ति। आनंदः परमानंदः श्रीसप्तस्यं ह्यपा
निधिः। देवो धारप्रयत्नात्मा स्मृतिमात्रात्तिनाशनः। ॥ ॥ अत्र प्रथमं प्राक्तनधर्मि
अथैत्युक्तधर्मविशिष्टश्रीमदाचार्यस्वरूपदर्शनात्केवलानंदइत्येवोक्तं। पश्चाद्दृश्ये
ति लोके च स्वस्य तद्प्रसदानार्थमेव लीलाविशिष्टपुरुषोत्तमास्य प्राकट्युक्तत्वेन
लीलाविशिष्टानंदानुभवात्परमानंदइत्युक्तं। परमात्पुरुषोत्तमोय आनंदस्तद्रूपः प
रागतो मायाः लक्ष्याः आनंदो येन तद्रूपो वा। ननु येन लक्ष्या नंदोऽपि परागतो नव

निमन्त्रानंदः कीदृशः नावेवातद्रूपत्वं कथं ज्ञायते तत्राहुः श्रीछल्लास्यं प्रीयुक्तं च
पदेन तत्कमिति लीलास्य विविधगूढनाववत्सुच्यते तेन यथा लीलायां उल्लसि
तविविधरसनावौ विकसितपरमप्रेमास्यद् श्रीमत्प्राणप्रियाप्रत्यंगसंगपरमानंद
सुधाम्विप्रतरणोद्भवदं निर्वचनीययत्किंचिदपूर्वतरसुषुमात्नगतिमनोऽश्नीछ
ल्लास्यं नवति। तथानान्यदालक्ष्मीरमणेपि। आचार्यिणां उतादृशास्यरूपत्वेन तादृ
शसकलधर्मसुषुमासदितं स्वरूपं स्वस्यानुभूतं नवतीति सर्वपरमानंदस्युक्त्वा
यतत्ज्ञायकं श्रीछल्लास्यमिति नामोक्तं। अतएव तादृशस्वरूपज्ञानसर्वकंतदेकम
नमाहुपकरणस्य फलं श्रीछल्लाधरेत्युक्तं। अमरकीरुन्यायेनासयथा अमरध्या

नेनभ्रमरीचूयपुनर्मधुपानादिकं करोति तथा एतदास्य स्वरूपध्यानेनैतादृशरमात्म
की चूयपुनारसपानं करोतीति नावः अन्यथा चायणांतत् सिद्धरूपत्वाभावेन
प्रांतदानसामर्थ्यमपि न भवेदिति एवं सति इदं चूयपरमानंदस्वरूपज्ञापनार्थमेवो
क्तं प्रीच्छस्यमिति ननु एतादृशं अलौकिकं अति उच्चैर्नम न्येषां मनसापि ज्ञातु
मशक्यं तन्न वता कथं ज्ञेयमनुभूतं च कथं वा तैर्ज्ञापितमनुभावितं च तत्र किं रूप
निधिः अनिर्वचनीय निरवधिस्तपोसमुद्रः अयमाशयः यथारत्ननिधिः समुद्रश्च
त्रागाधयेकैचिन्मल्लं तितैस्वयत्किं दपि भगवद्विद्यया रत्नं प्रायते न सर्वैत
थात्रापि तच्छरणगतैः तच्छूपयाज्ञापनेन तस्वरूपमस्मान्निरेव ज्ञायते च श्रुते च

नान्यैरिति स्वज्ञानेऽत्रुक्तः किंच। सत्प्रालम्बः समुद्रः अयमलौकिकः। तत्र भगवदि
 छाहृष्टादृष्टादिनियामकः स्वयमस्वतंत्रोदाने अयं स्वयमेव सर्वनियामकः स्वतंत्र
 समुद्ररूपः तेन यः कश्चिच्छ्रुणागतो न वेत्तं लपयाद्ददात्येव किंचित्परेऽतादृशप्रका
 रकस्वरूपानुभवरूपनिधिस्तु स्वात्मन एव दत्तानान्यस्मैऽतिज्ञानोपयोक्तं लपा
 निधिरितिऽहं उत दनुन कञ्चनितपरमसंतोषाद्भावप्रोद्योक्तमित्यनुमीयते। एवं
 सति तादृशदुर्लभतमनिधिदानेनातिशयितरूपा समुद्रत्वं सूचितं। ननु न कश्चि
 तादृशदुर्लभतममपि दत्तमन्येन्यो यत्किंचिदपि दीयतेवानवान्त्राः। दैवैति।
 दैवानां उदारये प्रयत्नास्तस्वरूपः। अत्रेदं प्रतिभाति। दैवानामंगीकारस्तु मया दिशु

इह भावये
 ज्ञाने प्रसा
 १११४

छिन्नेदेन विधाये मयादिमंगीलतास्तेषामयादिमागेक्ति साधनदी नानामपि स्वबलेन
 वसवसाधनानि संपाद्यतेषां यथाफलं भवेत्प्रत्यत्र रूपः। अतएवाप्येपि वस्यंति स्वरासा
 यत्तितारोपसाधनानि स्वस्यैव कारणमिति तेनैतन्नुरणगमने तेषां शीघ्रं फलं भवेत्त
 न्यथेति तदेव कर्त्तव्यं नान्यत्तनैव स्वाकारसिद्धेस्तत्रैव सर्वसाधनानां सिद्धत्वाच्चेति नाक।
 ये च पुष्पावंगीलतास्तेषामुदारस्तुसात्ताद्गवसंबंधरूपस्तत्रये प्रयत्नरूपात्तीलारस
 संबन्धि न उल्कटा नावाः सवमिनावा दयस्तदात्मकं तत्स्वरूपः। एतेन पुष्पिमागश्याण
 मपि एतन्नुरणगमने नैव तदीयत्तपयातादृशा बो दयेतत्फलं भवति नान्यसाधने रित्येत
 न्नाथस्त्रिचकं नामोक्तं देवोदारेति तत्तु प्राणप्रच्छेति वध्वनाष्टके। यदा मयादिमार्ग

नेत्रक्षयात्पुत्ररूपकारणाभावात्तस्मान्नाशोर्द
मिदं ज्ञानमज्ञानमिदं कुर्वतीति भा ॥३॥

सत्यं परंतु २

पुत्रप्रकृतित्वेन पक्षपातो न गवतः। तेनैतत्प्रयत्नं विना नैतत्फलसिद्धिरिति ज्ञापितं। ननु
एतेन गवदननिप्रेतं कथं कुर्वतीति चेत्तत्र न गवदनि प्रायस्तत्रैवाचार्याणां क्षपानसर्व
त्रैतित उक्तं वच्चनाष्टको ना विरूपादिति। ननु एतच्चरणगत एतत्क्षपयानाद्दृष्ट्या बोद्धव्य
न प्रचुराव्रजाधीश्वरवदनदेहह्लात्तिजियैतपुनः साकदा कथं वा तत्राहुः। स्मृति
मात्रान्निनाशनः। आचार्याणां नक्तविषयिणीया स्मृतिः स्वमनसि प्रनाश्ये वा तन्मात्रेण
वसाह्लासंबंधरूपांतां नाशयति एतेनैव तस्मृतिमात्रेण साह्लासंबंधरूपं फलं न वत्येव
तिनिःसंदिग्धत्वज्ञापनाय मात्रपदं दत्तं। एवं सति आनिश्चयत्वेन विलंबोपि नास्तीत्यपि
चित्तं भवति। ननु शरणगतेपि नाबोद्धव्ये सतीदं फलं न वेदितुं स एव केन प्रकारेण न वेत्ता

शिव सारसु
नेः स्मृतिभक्ते
मं संभवतीति
कायं तरेण
॥५॥

उभाव

तेवाफलसंबंधपर्यंतकेनप्रकारेणतिष्ठेद्येनेतरव्यासंगेनप्रतिबंधेननवेत्तत्राहुः॥श्री
नागवतशूढार्थप्रकाशनपरायणः॥साकारब्रह्मवादैकस्थापकोवेदपारणः॥७॥श्रीनाग
वतयेशूढार्थपुष्टिफलसंबंधिनोलीलासभावाःतत्प्रकाशनेपरायणः॥तदेकनिष्ठः॥
निरंतरंस्वीयानांमर्थतद्भावाःबहिःकथनेनप्रकाश्यंतइतिभावः॥एतेनयेभावालीलासं
बंधिनोनिरूपितानिरंतरंतच्छ्रवणेनतत्कथासक्त्यातद्भावोदयस्ततस्तद्यतिरेकेणसर्वत्र
रुच्याफलप्रतिबंधकत्वान्नात्मत्वस्फूर्तिः॥तदातत्सर्वत्यागेनफलसंबंधभावजनितार्थ
विविधलीलासभावभावनात्तत्रप्रसविशिष्टलीलानुसंधनेननिरंतरंतद्विरुद्धमव
कुर्वन्केवलस्वरूपात्मकःसंस्तिष्ठेद्वंतिष्ठतःफलप्रतिबंधेननवेदितिशापितांकिंवाश्री ७

नागवतोक्तनावकथनेनैतच्चाप्रमाणमूलमशुक्तं। ननु इयदवधिदृष्टिगुणविशिष्टं
क्षेतिकेनापिनिरूपितं यत्रावतारस्वरूपादिदृश्यते तत्र सगुणत्वमेव प्रतिपादितं तत्र
थमीदृशं साक्षाद्ब्रह्मेतिस्य फलत्वमपीत्युच्यते तत्राहुः। साकारेति। इदृष्टिगुणविशिष्ट
मेव साक्षाद्ब्रह्मेति मुख्यतया स्थापकः अन्यत्र दधिधानं ननु केन प्रमाणेनोच्यते तत्राहुः
वेदपारंगः। तादृशं ब्रह्म यतो वाचो निवर्तते इति श्रुत्या श्रुत्यगम्यत्वात्तदंतर्गतिना स्ती किं
नुत्पारंगं तमित्यवगम्यते अत आचार्यत्रिपिवाक्यतित्वेन वेदपारंगता स्तदूपा एव
तितैयदृशं ब्रह्म तादृशमेव प्रतिपादितं ननु किं चित्स्वरूपकथनेन्यत्प्रमाणादिव
मपेक्षितं नवतियद्वा। एत एव समस्तवेदार्थपारंगं तारं यतस्तत्रानंदाकारत्वमेव प्रतिपा

दिनमे निरपितथैव प्रतिपादिनमिति श्रुतिः प्रमाणमुक्तं अन्येषामेतादृशस्वरूपाज्ञा
 नात्वेदपरगतत्वमपि नास्तीति सूचितं किंच। यत्र सर्वप्रपंचस्यैव ब्रह्मरूपत्वं प्रतिपा
 दितं तत्र साक्षात्पुरुषोत्तमस्यैव ब्रह्मणित्यस्यैव आनंदमात्राकारै किंचित्त्वमिति नावो
 पिसूचितं। ननु प्रपंचस्य ब्रह्मत्वं कथमुच्यते मायिकत्वात्तत्राहुः। मायावादनिराकर्त्ता
 सर्ववादेनिरासत्तत्र। नक्तिमागिभ्रुमान्तेडस्यै श्रुत्याद्युद्धृतिहमः॥ एतामायावादनिरा
 सत्यप्रपंचस्य ब्रह्मात्मकत्वं स्थापितं श्रुतिबलेन। ननु अन्यवादि नश्चेत्तदप्येयुस्त
 त्राहुः। सर्ववादिनिरासत्तत्र। एतेन वादेन सर्ववादिनां निरासत्तत्वा स्थापितमिति नत्व
 स्यात्पिह पणवसरः श्रुति सिद्धत्वात्। एवं सति एतन्नाम्ना सर्वेषामेवैतत्स्वरूपाज्ञानं

वे 3

१०

तन्मनसाधनासाध्यत्वं चोक्तं। ननु तद्विकेन मार्गेण ज्ञायते प्राप्यते चेति तत्राहुः। नक्तिमा
गति। नक्तिरेव मार्गस्ति द्वा रासेव्यं यद्बुं प्रचरणसरोजं तत्र काशकः अनेन मार्गेण प्रा
प्यते ज्ञायते च। यथा मार्गैः मार्गद्वियोः प्रकाशकः मार्गप्रकाशः सति लोकाः अब्रुमु
खमनुभवन्ति। तत्रापि न केवलं अब्रुस्य किञ्च अतिसरससुरभिसमीरणीना च नदम
लनवपद्मवतरुगणेन समन्तोरमणीयस्य निभक्तिरसभावविवशविहितविविध
रतिकेतिकलसंसीकुलसंगरुचिरस्य दृश्यतयानेत्रोसवस्य रसालतयामधुरस्येन
दृशरसोद्बोधकस्य सरोवरोत्तमस्यापि। तथात्रापि श्रीमदाचार्यप्राकट्येन नक्तिमार्गप्रि
काशः तद्वारासेव्यपदाबुप्रकाशः निरंतरं तमेवा निघया हृदये प्रकाशः तत्रापि न के

बलं किंचित्तादृशरसस्य साक्षात्प्रबोधोः स्वरूपात्तत्र नवस्यापि एवमेतन्मागक्तिप्रकार
कनिष्ठया साक्षात्स्वरूपानंदेन यो न वेदिति नक्तिमागमियदि। यद्वा नक्तिमागस्वरूपमेव
यद्ब्रूतं प्रकाशकः लोकमागो निन्नः अब्रूत्तिनां अब्रूत्तिमागस्यैवाब्रूत्वनिरूपणेन नक्ति
रूपचरणमेवाब्रूत्सूचितां मागपि देन मागथियाज्ञातः सन् गमनेनेष्टं प्रापकस्तथेदमपि
पुष्टिमागस्वरूपं साक्षात्पुरुषोत्तमप्रापकमिति ज्ञापितं तस्यैव मार्तण्डेः प्रकाशकः सच सच
तमागप्रकाशकः। अयं तु यत्र कस्यापि न गतिस्तत्र प्रकाशकः अनेन श्रीमदाचार्येणैव
सांनिध्येनैवांगीकृतं नक्तस्य हृदये तादृशरसस्य चरणारविदप्रकाशो नवतीति नाकः स
च्यते। यद्वा नक्तिपदेन सन्न उच्यते अब्रूत्पदेन यानियानित उपमेयान्यगानियानिवारसो १

देश ४

बोधकानिप्रथवाप्रभोःसर्वान्यंगानिरसोबोधकान्येवेतितानिसर्वाणिज्ञेयानितेनैतच्चा
गदिराकोटिकंदर्पनावण्यस्यपरममधुस्मिनिधानस्यसंमलस्यरूपस्यप्रकाशोभवति
तादृशस्त्रेशसक्त्यातन्मयतासर्वत्रभवतिनेतरनावगंधेपीतिस्रचितोयथातत्प्रकाशेना
न्यप्रकाशइत्यपि।यथाचमार्त्तंडेस्तापकस्तथात्रसर्वस्मिनावज्जितसाक्षात्स्वरूपसंबंध
नावात्तिनापेनतापकः।किंच।यथायथामार्त्तंडेप्रकाशस्तथातथातापाधिक्यंएवंयथाय
थात्राचायत्रियइस्तथातथातादृशनावात्मकस्तापोपितत्रयथाबुरसपातागमधुपास्त
थात्रैतादृशांगी।स्तथाःएतेनयेतादृशसर्वस्मिनाकेनसर्वविषयान्मवासनांस्त्यक्त्वा
एतादृशचरणरविदंमूलं प्राप्तायथासंज्येतिताः।तेषांसाक्षात्स्वरूपरसपानंश्रीठ्ठा

धराश्रुताश्चादमिद्धिनिष्पां। तादृशस्तु स्वयमेवास्मत्प्रचुरितितप्रसाश्चादस्तु स्वस्यैव
जातो नान्यस्येति स्यात्तन्नव एवोक्तशतिज्ञानं नवतीति भावः एवं उक्तमाधिकारिणस्तैः
प्राथमित्युक्तं यैः सर्वथा नधिकारिणस्तैः कथं प्राथ्यते तेषु तदनुयज्ञसंभवात्तत्राहुः। श्री
ति। तेषामप्युद्धारो ह्यमः समर्थः। अयं भावः। श्रीशुद्धादिषु सर्वकमनिधिका रूपं निष्ठ
त्वं दोषं सचनकेनापि हरी कर्तुं शक्यः। आचार्यैस्तु स्वमंगलीकारेणैव सर्वदोषानिवर्ति
ताः यतः सर्वब्रह्मसंबंधकारणात् सकलसाधनैरप्यप्राथसाक्षात्पुरुषोत्तमस्वरूपभज
नाधिकारिणो जाताः तेनैव तेषामुद्धारः। एवं प्रकारकोद्धारश्च तिसामर्थ्याच्चायिणामेव न
न्येषामिति ज्ञापनाय ह्यमपदमुक्तं। किंच। येषां साधनरक्षणधर्मधिपिनाधिकारस्तेषां सर्वा १२

धिकपरमफलरूपमाहात्युष्टिमाभश्यश्रीपुरुषोत्तमभजनाधिकारः स्वस्वीकृतिमात्रे
 लोवसंपादितः किमतोधिकमाचायणिं सामर्थ्यं वक्तव्यं किंच अत्रोदारपदेने इमपि
 ज्ञायते। यथांधकूपेपतितस्य कस्यचित्स्वादि कमवलंबं बंदत्वाकेन विड्वारः क्रियते
 यालुना तथा एते सर्वधमनिधिकास्त्वेन सञ्जदोषसचसंसारमज्ञांधकूपेपतिनाः अतस्ते
 षां स्वच्छपाकराहपरंपराश्च बलंबंदत्वादारः सतश्चिभावः सूचितां एतेन यथा मज्ञां
 धकूपपतितस्य जीवनं कदाचित्कं नवतियदिनवेत्तहापिशृतकप्रायत्वं तथात्रनेतिसूचितं
 अत्र उकरुणा रसाकृतकराहा मृतस्रष्टृष्टिनिस्तेषां वाद्याभ्यंतरस्रस्तिनां तदा तदात्म
 कमेव सर्वं देहादिकं नवतीत्यलौकिकसामर्थ्यमाचायणिं द्योतितं ननु आचायस्त्वेता

लौकिक

इति मथ्युक्ता एव परं प्रनु च न स्वी करोती तदा कथं तत्राहुः। अंगीक्षत्यैव गोपीश
वद्वीक्षतमानवः। अंगीक्षतौ समयादौ महाकारुणिको विभुः॥१०॥ अंगीकारमात्रेण
वगोपीशप्रेषीक्षतामानवायेन। अनेन प्रभोः परमप्रेमास्यदा एव जाता स्वीकारे किमु
क्तव्यं। किंच। अत्र गोपीशपदेन लीलारससंबन्धितनक्तसाहित्यकथनाधीनारसना
कथनितपरमप्रेमास्पदी चूताः। किंच। न केवलं प्रभोः किंतु तस्मादित्येन तासामपि पर
मप्रेमास्पदी चूताः। तेनास्मिन्मार्गस्वामित्य एव गुरवश्चित्तं चूपाव्यतिरेकेण नैतदस
प्राप्तिरिति तत्प्रेमास्पदत्वेन सर्वथा तदप्रसप्राप्तिर्न वितीतिसूचितं। अन्यथानादृशप्रियत
मासहितलीलायां प्रभोरन्यत्रप्रेमास्पदत्वमशक्यं न तत्प्रेमास्पदतयैव प्रभोरपिवध्व

१५३ कं

१३

नीलनाशक्तिनावः। एतेन नीलास्वरूपाणां तासां प्रभोरपि चाचार्यस्वरूपाधीनत्वं स्मृति
ततेन च यथाचार्यनिरोधेन च तायां नीलायां मण्डलरसः प्रभोरुत्पद्यते तथा नान्यत्र
त्यपि स्मृतिं। अन्यथा न्यत्र प्रेमास्पदतैव न न वेदाचार्यत्रिपि एव मन्त्रो धनं कुपि
तिनावः। एवं सति यदर्थं आचार्याः प्रभोस्तासां च नीलायां तादृशमन्त्रो धं कुपुः प्रभुर
पिताश्च तदन्त्रो धेन तत्र प्रेमास्पदत्वं कुपुनि तादृशः श्रीमदस्मत्प्रभुव्यतिरेकेणान्यः कोपि
नास्त्येवेति स्वानुभव एव प्रभुणोक्त इति शब्दार्थसिंपद्यते एतेन केवलं गीकारमात्रेणैव
यत्रैतादृशं फलं भवति तत्रोद्धारल्लता किमुवाच्यं। ननु सर्वेषामेतादृशमेव फलं भवति
किंवा तारतम्येन तत्राहुः। अंगीक्षताविति। तस्यां सत्यां मया हि साहितः। नत्करणे तारतम्यं

तत्करण एव सहित प्रमाणत्वेनैव कुरुतरत्यर्थः। तेनैकवारमेव सर्वे
भ्यः तादृशं फलं न ददाति क्रमेण दास्य ५

न किंचित्तरसदाने तारतम्यं रसदानं तु तत्र ज्ञावाचरूपमेव न वेदिति। अंगीकृतौ तारतम्यं न
निति मात्रेणैव मानवान् गवतः प्रेमास्यदानमवेयुर्भगवान् चानेषां। एवमित्येकं अंगीकृत
त्येवैवकारश्च व्यर्थः स्यात्तेनैतावन्मात्रमेव तारतम्यं फलं तु तदेवेति भावः। अथवा स
वेषु इदं प्रकारकां गीकृतौ मया दास्यति एव न तु निमित्तिद्वयमंगीकरोति स तु तत्र मात्रे
णैव तद्विषयो न वेति। पक्षे सर्वत्र न तादृशतीति सूचितं न वेति। न तु एतादृशं फलं सर्वत्रैव
कथं दास्यति तत्राहुः। मशकारुं कश्चिन्ति। सर्वेषां उः खलेशं गंधस्याप्यसिद्धत्वेन करुणा
सुक्तसत्त्वं ददाति। अयोग्यानामपि ब्रह्मादि उल्बनि फलदानेन मशकारुणा वृत्तज्ञाप
नायमशत्पदं करुणया सुक्तां न तु अयोग्येषां पिदाने किं सामर्थ्यं तत्राहुः। विनुरिति। स

३। लि

१४

वर्क^२णसामर्थः अयोगेष्वपियोग्यतां संपाद्यदातुं समर्थः ननु जीवा अयोग्याः फलं तेषु
अहेयं तत्केन प्रकारेण ददाति तत्राहुः ॥ अहेयदानदह्यमज्ञेदास्वस्त्रिवान् प्राह्य
तानुह्यति व्याजमोडितासुरमानुषः ॥ ११ ॥ अहेयं सर्वथानकेनापि दातुं शक्यं स्वतंत्र
मित्यर्थः तदा नदह्योति चतुरः अयं भावः अत्राहेयफलं साक्षात् स्वरूपसंबंध
रूपतं स्वरूपं तु मज्ञेदासनिधनं तादृशस्य संबंधकरणं सवामिभावप्रपत्त्यैव न वेन्न त
त्यथेतीदृशपां योग्यतां तेषु संपाद्यतस्य स्वतंत्रस्यापिदानेति चतुरः तच्चात्रयं उच्यथा
नक्तस्य स्त्रेऽधिकेनासक्त्या तत्तद्भावविशेषा उत्पद्यंते तथा स्वतंत्रस्यापि प्रभोस्त
स्मिन्नासक्त्या स्त्रेऽधिकेन तसंगात्तन्नाषजनितभावविशेषा उत्पन्ना भावे युस्त

थास्तत्रैव। इदं तु महत्त्वौ किक सामर्थ्यामाचायणां द्योतिता एतत्तज्ञापनाथमेव दह
पदमुक्तं। एवं सत्यतादृशचात्रयमिन्येषां नास्तीतिदानमथशक्यं तेषामित्युक्तं। यदा। अत्र
यदाने अतिचतुरः प्रवीणः सावधानः प्रमादरहितः यथाकश्चित्स्वांतश्छिन्नीवी साव
धानतयारहति अन्यसर्वदेहातितथायस्वोपयुक्तं रस्यं फलंतदहति अन्यसर्वदे
हानिइतिभावः। तद्विअन्यैरदेयंतन्ननविष्यतीतिनवाच्यं। यतएतत्फलमाचायणा
प्रवनान्येषां नडिकस्यचिद्वास्मपिधनमितरणकेनापिदासुंशक्यं। एतेनस्वोपयुक्तं
रस्यत्वेनस्त्वापयत्तवअन्यद्देहातीत्युक्तंनवति। अथेपिहपयैतत्कथाप्रदः निरु
हदयः सुष्टिनीत्वाकत्तरिः प्रियः सर्वज्ञातनीनः अनिमोहनइत्यादिभिस्तथैववचं

नि। ननु एवं चेत्कस्मै चिदपि तत्फलं प्रयच्छति वा न वा तत्राहुः। म। शोदारंति। कदाचिच्चेदा
उमिच्छेत्तदादादृत्वं फलाकांक्षा सर्वपात्रापात्रविवेकेनदानं तदा इत्येनदानमौदार्यंति
त्रापि स्वसर्वस्वनिधिदानं मशोदार्यं एवं मशोदार्यस्वमनसिच्छत्वात्तादृशपरमप्रेमास्पदा
यतस्वनिधिदानं करोतीति परमउत्तमत्वं तत्फलस्य सूचितं एतादृशस्तु अस्मात्प्रभु
खतेन्य एवैतादृशं फलं दत्तमिति स्त्वात्तु च तत्वेन मशोदार्यं। नत्वेवं सत्याचारिणा
मयलौकिकस्वरूपत्वे लौकिकेषु प्राकट्येन तस्मात्करणसुकरणं न घटते तत्राहुः प्राह
तेति। इहं च आसुरमोक्षार्थं अनुकरणव्याजमात्रमेव स्वरूपं तु तादृशा नौकिकमेव। किंच
अनुकरणं पि देवानां तत्रापि विशेषतः चक्षानां तादृशमेवात्तु नृत्वं नवति तैस्तथैव दृश्य

तेन प्रोक्ते च तेनासुराणां सर्वदा मोक्ष एव मोक्षस्तु तमोरूपमेव तेन तेषां तत्र न प्रकाशः देवानां
 च यथा ह्यपाति शयस्तथा तस्वरूपज्ञानानुभवश्चेति नक्तानां प्रकाश एवेति सूचि
 तां। न च चायस्वरूपे धकारनिवृत्तिपूर्वक प्रकाशको धर्मकथं निरूप्यते तत्राहुः। वै
 श्वानरो वध्न नाख्यः स ह्यपोहितलक्ष्मतां। जनशिक्षाक्षते लल्लनक्ति लनि। खिलेष्टदः
 ॥१२॥ वैश्वानरत्वेन साक्षात्सुरुषोत्तमसुखारविदाधिष्ठातृत्वं लौकिकाग्निरूपो निरूपि
 तः। तेनांधकारनिवृत्तिपूर्वक प्रकाशक कथं धरते न धमिः प्रकृति एकं प्रकाश
 यति अन्यं नेति तत्राहुः। वध्न नाख्य इति। सर्वेषां नक्तानां प्रियरूपः एवं सति नक्तानां प्रि
 यरूपत्वे स्वज्ञानप्रकाशनमेव उच्यते। नावेत्तदा नावेन यदि न वेत्तदासुराणामपि प्रियरूपः १६

धर्मत्वं निरूपितं। ननु तद्योसुतेषु मोक्षांधकारस्थापकत्वं
 देवेषु तदावपूर्वकज्ञानप्रकाशकत्वं

नवेत्तदनावात्तदेव इत्तः प्रियरूपत्वेतत्तज्ञानप्रकाशसुनक्ताधरप्रियत्वत्तुकरवा यथाय
थानक्ताधरप्रियत्वंतथातथातत्स्वरूपज्ञानप्रकाशस्तथातथैवचनक्तानांप्रियरूपात्र
पिनवंतिनोकेपियोडियस्यप्रियरूपःसतस्यप्रियत्वव्यतिरेकेणनभवति।तेननक्तानांस्व
प्रियत्वाधिक्येनैवप्रियरूपत्वमाचार्याणिंसंपन्ना।यथायथानक्तेस्त्रेज्ञातिशयस्तथातथात्र
चायत्रिपिस्वस्मिन्प्रियरूपत्वमंगीकुर्वतीतिनक्तानांस्त्रेनैवप्रकाशःतर्षात्तदनावात्त
नवतीतिनावःएवमासुरेषुअंधकारस्थापनेननक्तेषुप्रकाशकत्वेनाचार्याणिमाछा
दितान्प्रियरूपत्वंसिद्धं।तेनयथानस्मिन्नमग्निज्ञात्वाचेदिधनेनसंधुहणंस्तत्वाप्रकट
यतितदाप्रकाशो नवेत्तदज्ञानेत्वप्रकाशएवइतिनौकिकाग्निरीतिः।अयंत्वलौकिको

प्रिः सर्वतत्वेन ज्ञातश्चेत्तदा त्वा किकस्त्रेऽरूपे धनेना त्वा किकप्रकाशरूपो भवति । तत्रा
 पिवाद्यान्यंतरप्रकाशरूपस्तत्राप्यदृश्यवान्येत्याद्यत्वा किकत्वमुक्त्वा तत्रैव स्थित
 वेपि प्रासुराणामादौ ज्ञानमवनास्ती कदाचिदेतेम ज्ञापुरुषाऽतिसाधारणज्ञानेपि
 त्वेऽंविना नतेषां प्रकाशः किञ्चमोऽखेति सर्वमिवदात्तं । ननु एवं सर्वेक्तिप्रकारेण तत्कानां
 प्रकाशको नवत्तुपसंतेषां स्त्रेऽन्यत्वेदशायां तत्रेऽपित्यनमेव न विष्यतियथे धनेग
 तप्रिप्रकाशस्तथेति शंका निरासायाः । सद्रूपेति सदानंदस्वरूपेतेन स्वयमचित्ताद्य
 कस्त्रेऽरूपत्वेन सर्वदा स्वतः प्रकाशात्मकः न क्वेनचित्साधनेन इंधनेन परंतस्य तस्य प्र
 काशको नवतितावः । ननु स्वयं यदि स्वतः प्रकाशात्मकः सच्चिदानंदरूपस्तदा त्वा किक ७

ति १

केषु उदेषु कथं प्रकटस्तत्रा ऊः स्तिष्ठदिति साधनां स्वीयानामर्थप्रकटः अन्यथा तोपि
 सुरसंगता उदेषा एव न वेपु रिति ननु तेषां स्तिंकेन प्रकारेण करोति तत्रा ऊः अनेति निष्ठ
 जनानां शिष्टार्थं च स्ति नक्तिं करोति स्वयंकरणेन स्वमाग्निरजन प्रकारः स्वज्ञापित एव
 ज्ञातो भवति नान्यथेत्युक्तं अनेनान्येषामज्ञानमप्युक्तमेव एतत् शिष्टितप्रकारेण सा
 क्षात्फलरूप श्रीक्षल्लनजननेनादृशस्तेऽज्ञाते अंतःसाक्षात्स्वरूपप्रकाशेन नक्तजनानां
 नां स्तिं इष्टं भवतीति भावः ननु तत्किमिष्टमित्यपेक्षयामा ऊः निखिलेति। यस्य यथा मना
 रथः यथा भावना तस्य तथैव निखिलमिष्टं ददाति एतेन पुष्टिफलरूपजननेन साक्षा
 त्स्वसंबन्धिना मनोरथास्तत्र भावनेदेन दृश्यकूट्यकू उत्यद्यंते नक्तानां तान् सर्वान् दिदहा वी

१ रूप

तिस्रचितं ननु अत्र ननु श्रीलक्ष्मणस्योक्तं फलदाहृत्वमाचार्याणां उच्यते तत्कथमुपप
 द्यत इति चेन्न सत्यं परं वेत्सुष्टिमागस्याधिष्ठाहृत्वमेतेषामेवास्ति एतत्फलनोगार्थेन
 गवतैव प्रकरितत्वात् अतएव तदधीनतयैव फलं न गवान्ददाति नान्यथेत्तदहृतमेव
 फलं प्राप्यते इत्येतेषामेव दाहृत्वमायातमिति सुष्टुक्तं निखिलेष्टदशति किंचाश्वनी
 म्नि लक्ष्मणस्य हिल्युक्तत्वे कस्यचिद्विमुखस्याचार्यस्वरूपे तन्निवृत्तशंकास्या
 सा एतन्नाम्नानि गच्छतानि ननु जनीयोन्यस्तफलदाहृतेन नवति क्वैक एव तन्न
 तन्नाम्ना एकत्वमेव स्पृष्टं तमिति सर्वमपि नवद्यं ननु निखिलेष्टदत्वं कथं ज्ञायते तत्रा
 क्तः सर्वतद्गणसंपन्नः श्रीलक्ष्मणज्ञानदोगुरुः स्वानंद उं हितं पद्मदत्तायत विनाचनः

४ तथा

३॥ सर्वत्रिच्छणान्यदेयदानादीनिमशैदायदीनिता नितानिप्रकरान्येवदृश्यंतीति
तद्ज्ञानंभवतीतिभावः। ननु एतस्वरूपज्ञानेन फलं प्रायते परं फलज्ञानं विना तस्या
स्वादेरसस्तादृशो न भवेत्तत्राहुः। श्रीरुद्रज्ञानदृशति तादृशं फलं यादृशस्तस्य रसस्त
ज्ञानंभवतीतिभावः। पिसुखेपरिणामेन भवति तत्राहुः। **गुरु**रिति। एतत्ज्ञाने एतएक्य
एवो नान्ये सर्वज्ञानात्तेन सर्वदेवसुखरूपमित्युक्तं ननु सर्वभ्यो यथेष्टं स्वसर्वस्वसम
त्वेष्टदानेन कदाचित्मनसि तापेन खेदोस्तानतावा भवेत्तत्राहुः। स्वानंदं उं दीलशति
सर्वदातेनैव प्रणित्यर्थः। प्रणत्वेनैव खेदाघनाकः सखितः। यद्वा। स्वानंदेन सुतरामानं
देन उं हितः बाधाभ्यंतरप्रणः द्विगुणीभूत इत्यर्थः। एतेन सर्वसिद्धपत्वेन सदानंदस्वरूप

खं स ए त्विं चोक्तमेव पश्चात्तादृश न क्ते स्व सर्व स्वरूपदाने सते स्व सतत्वेन परम प्रस
 न्ततया तत्र श्रीमत्प्रभावपरिस्दानं कुर्वति सति त्रिभारसानुभवजनितानिर्वचनी
 यनवीनानंदनरेणा किञ्चिद्विद्विः स एण्यतिरूपशितिकुतस्तरां खेदादिसंभावना प्रत्य
 ताधिकं तत्रात्र प्रविष्टमिति अतएतत्तद्भापनार्थमिव उपसर्गस्तुं द्विपदं चोक्तं ननु क
 यं ज्ञायते तेन स एस्ति तत्राहुः पश्चेति पश्चद्वत्तवदायते विशिष्टे लोचने इहियस्य लो
 चने विशेषस्तस्य चोक्तानंदधर्मविशिष्टत्वमेव यद्यप्यंतर्द्विसथापितादृशानी नारसानु
 भवतीदृशतत्तद्भावसाकृत्तरससंबन्धिना इदृष्टिविच्छेपादिना तदी चरसः प्रकृष्टवद
 श्यते अतएव पश्चदृष्टांत उक्तः यथा पश्चेत्तरसत्त्वानुरागादिना पशरकत्वाप्यायकत्वध

ए ७
 १७

मद्वियस्तथैतद्विनोचनयोरपि ते धर्मः प्रकटाख्यथा ते तस्य मद्रजास्तथा एतयोर
पि ते नैतादृशस्वरूपत्वमेव तयोः सर्वदीनान्यथा कदाचिदपि शिष्टापितां ननु एत
द्विनोचनयोस्तैपन्माक्तधर्मः संतीति कथं ज्ञायते तत्राहुः। ह्यपादृगृष्टिसंहृष्टदा
सदासी प्रियः पतिः। रोषदृशपातसंघुष्ट भक्तद्विद्वन्कसेवितः॥१४॥ अथादृष्टीनां वृ
ष्टयः अनवरतरसारां प्रकृता ह्यविहोपास्तैः सम्यक्कृष्टाः तादृशस्वरूपस्मानु न
वज्रनितबाह्याभ्यन्तरपरमानंदरसक्षण्यिदासादास्यश्च तासां प्रियः अत्यंतं प्रिय
रूपः एतेनैतदसहस्रत्विष्टुद्दासानामेव नान्येषां शिष्टचितं। किंच। यथा सर्वं प्रीष्म
ज्जनितसंतापतत्रावषणिमाशामात्रजीवनाः पश्चात्कृपादृष्टिरूपागृत्तदृष्टिनिम

कृतः साक्षात्संबंधेन निवृत्तिरिति तापाः बाध्याभ्यंतरशीतलीक्षताः परमानंदभरण
सर्वोद्भवाप्यायितानवन्तीति इदमेव सम्यक्कृच्छ्रत्वं स्वमिपि सर्वदितरक्षपादृष्ट्या
इष्युक्ता एव परस्त्रे तदानसम्यक्त्वं तापात्मकत्वात्पञ्चाक्षरसंबंधेऽज्ञाते सम्यक्कृ
ष्युक्तानवन्ति एवमिति दासीनां प्रियर्ष्विति प्रियोपसाधरणः तात्रयेतेषां प्रिया
नवन्तीत्युक्तिमेव यतस्तत्संबंधेन प्रनोरपि सुखाधयिका जाता इति नावः न
नुदासीनां प्रियत्वेन लोकदृष्ट्या प्रजुलेशेन त्वमायातीति चेत्तत्राहुः। पत्तिरिति
शरणगतपरिपालनकः तत्राप्ययमलौकिकः एतेन ये संसाराद्गीताः अशरणशर
णमेवं शरणं प्राप्तास्ता रदा सत्वेनांगीक्ष्यत्यरह्यतियतः शरणगतपालनशीलः स

वद्वैयं एतेन प्रजुत्वेन काचिदीनता प्रत्युताधिकं तत्रात्र प्रविष्टमिति न्यायेन प्रजुत्वं
नास एव प्रजुः यो दीनमशरणं च पया प्रियं च त्वारुहति न जयेत्यो नयमुच्छितं तं चैव
निनस्तदा कथमेतेराह उं समथस्ति तत्राहुः रोषेति। एतेन नक्तद्वेषारुहकटाहमात्रेण
वसम्य कुलुष्टा जाताः सम्यग्दाहेन नस्मीति नृता एव ननु एतादृशे क्रोधे समुत्पन्नतस्य
शांतिः कथं नवति तत्राहुः नक्तसेवित इति। नक्तैः निरंतरं सेवितः एतेन नक्तद्वेषारुह
क्रोधः तेन तस्य तद्वैनाशे सति नक्तद्वेषे शांतिः तत्सुत्यादिना वा ननु कदाचिन्नक्तैश्च
पि क्रोधेन वत्तत्राहुः। सुखसेवो डरागधो डलनीं द्विसरोरुः। उग्रप्रतापो वा कसी
धुर्रिताशेषसेवकः ॥१५॥ सुखसेवः सर्वदा सुखरूप एव सेवो स्ति ननु कदाचित्क

रूपोपि नक्तानां अन्यथा क्रोधस्य उः स्वदत्वेन सुखसेव्यत्वं न स्यात् एतेनायं उत सुखदा
नार्थमिव प्रकटः नक्ता अपि निरंतरमेव सेवया तत्स्वरूपानंदरसरूपा एव तिष्ठतीति स्त
चित्तांतेन यथा उल्लसंबंधेनाग्निशांतिस्तथैतादृशानक्तसंबंधेन क्रोधमग्निशांतिमुक्तै
ति सुष्ठु क्तं नाम ध्यं ननु तद्विभक्तद्विउतिरिक्ताः सर्वे न्ये कथं न सेवंते तत्राङ्गः उराराध्यः
सर्वेषामित्यर्थः अन्ये चरुपासनादिरूपा राधनया तत्तद्देवता न ऊर्न मनसा कुर्वतीति सेव
धर्मस्य योगिनामप्यगम्यत्वात्तत्प्राथम्यफलस्याप्यज्ञानात्तेषां तादृशाराधनेन उः प्राय एव
तिज्ञापितं। यद्वा उः स्वेनाराध्यः नक्तानामपि सेवा प्रवीणानामपि मद्वा उः स्वेनाराधयि
तुं साध्यं यत्तुं स्ववशं कर्तुं सिद्धिरूपं वा कर्तुं योग्यः कुतस्तदा अज्ञातसेवामार्गं धनमप्ये २१

षांसेवत्वसंताविना। परं ~~कथनेनप्रभोरपिच्छि~~ मद्रपुरुषज्ञानेनकदाचिदृशनिनम
तीदीव्यवहारः संभवतीति कथनेन सूचितं ननु सर्वसुखसेवत्वमुक्तं पञ्चदशः खेन साध्य
त्वमुक्तं अतः भक्तषु दुःखं कर्मत्वमायातीति चेत्त्राहः इति निति। इति नितिः दुःखेन लनः
लानोययोः एतादृशे द्विसरोरुद्वयस्या अद्विसरोरुद्वयोः दुःखेन लन्यत्वोक्त्या सरोरु
पदेन रसरूपत्वोक्त्या तद्दुःखं सर्वमिना कञ्चित्तापरूपमलौकिकमिति ज्ञापितं न
वृत्तितेन फलोपयोगित्वात्तत्सुखरूपमेव न लौकिकदुःखरूपं एतेन प्रभोरपि अलिष्ट
कर्मविंसंपन्नं सर्वसतितद्दुःखेन चरणारविंदयोः साक्षात्संबंधेन हृदये स्थापनेन तन्नि
वृत्तिर्भवतीति निरुत्तरार्थः ननु तत्तापदुःखनिवृत्त्यथ मन्यानिशीतानान्युपायरूपौष

भनित्यत्काचरणस्त्वापनं किमर्थं क्रियते। नद्येतावत्पर्यन्तापनिवृत्तकिमौषधंचरण
स्त्वापनं श्रुतमिति तत्राहुः उग्रप्रतापः उग्रः सकलशीतलवस्तुमात्रानयनोद्यः प्रह
ष्टः प्रत्युतैः प्रहृष्टः तापो यस्य नक्तेयस्तापः स आचार्यस्वरूपसोन्निध्यमदेवजातः स चा
न्यानयनोद्यः एतच्चरणसंबंधमदेवगच्छत्यन्यथानेति तादृशतापस्य स्वहृतत्वादेवयदा
चरणसरोरुहंतत्र स्थापयते तदा चरणसरोरुहं मशरसनिधनमिति तेन तापनिवृत्ति
रुचितैवा। ननु एतादृशे उग्रप्रतापे सति कथमेतसन्निधमैसेवांकुर्वन्ति तत्राहुः। वागिति।
वचनामृतेन सस्तिः एणश्चिताः अशेषसेवका येन एतेन श्रीमदाचार्यसोन्निध्यममेव
कानां लीलासहितश्रीगोकुलजनजीवनप्राकृत्ये सति तत्रापनिवृत्तिर्भवतीति सेवा

सात्रिधमात्रदत्तश्रीरुध्रमेमाविभुक्तिरः॥रासलीजैकता
त्ययःरुपयेतत्कथाप्रदः॥१७॥३

मपिकुर्वती तिसर्वमनवयंसीधुपदेनतदानंदरसमन्ताएवसदातिष्ठंती तिसृच्यते। ननु
तानिवचनामृतानिकीदृशानितत्राऽऽः श्रीनागवतपीशुषसमुद्रमथनहमः। तस्मात्त
रासस्त्रीभावप्रतिवियः॥१॥ अत्रहमइति पदेनमइमामर्थ्यंशोतितं एवंउदेवा
सुरैर्मितित्वासर्वैवतत्रापिमइताकष्टेनमथनंछतं अधुनाचायैकस्वरूपेणैवहत
मितिमइदलौकिकंसामर्थ्यंस्त्रचितं एवंसतियथामथने बिंदवउच्छ्रंतिथेतन्मथ
नेकानिचिद्विडंरूपाणिवचनामृतान्युच्छ्रितानितत्रैकैवविडंरूपेणवचनामृतेन
अशेषाःसेवकाःश्रुतिस्तत्रैकस्मिन्नेवमनाजाताः अतएवकुत्राप्युक्तमपितरंगोहिस
माह्येषुपंचाध्यायीरसाविषुपुनरुच्छ्रानरडितांबिदौयत्रनिमञ्जनमितितेनवचनामृत

स्वरूपमत्यलौकिकमुक्ततेनयस्यविदोरेवंस्वरूपत्वंतस्यसाररूतानांस्वरूपंकिमुक्त
 व्यमितिशापितंननुनक्तस्वएकेनैवविडंनामशाःस्तताःपरंउतउच्चरत्नानिकीदृशा
 निकुत्रचोपयुक्तानितत्राऊःतस्मारेति।तस्माररूतारासस्त्रीभावाःतएवरत्नरूपा
 स्तःस्वयंश्रुतिवियज्ञेजातः।तानिस्त्रानिअन्यायौयत्वात्।स्वस्मिन्नेवप्रसाधित
 नितेनतदत्रैवबाध्यान्यंतरशोभावियज्ञस्योक्ताभवतिनान्यैःएवंसतिएतदत्रधर
 णेतेषामेवयोग्यतानान्येषामिति।तादृशस्वरूपानुभवस्तुसाक्षात्श्रीमदस्मव
 प्रचूणामेवनान्येषामितिअत्रसानिध्यमात्रपदस्यापंभावःतेनावास्तुस्वरूपसंब
 धिलीलाससंबन्धिताःस्वरूपंउअनिर्वचनीयालौकिकपरमसुगंधमयंतत्रैकांस

सूचितंतेनैतद्वत्तकृतानिर्वचनीयातलौकिक
 परमशोभयादादृशमावाधीणस्वरूपमस्ति ३

सा निधमात्रे दत्तश्री कृष्णप्रेमाविमुक्तिरः ॥ रासलीने कृतात्मयः रूपयैतत्कथा प्रदः ॥ १७१ ॥ ४

दि १

गतं बाहुल्यस्योत्पन्नसौरभमिति जुगुप्सुगंधं मधुधिस्यत्कदाचित्यादिना नि
रूपितं च तसंबंधिनीनास्त्वभक्तानामपि स्वरूपं एतादृशमेव तद्भावात्त्रपिनीना
स्वरूपं नृतास्तादृशा एव एव सत्याचार्याणां तादृशनावरूपत्वेन परमसुगंधमयत्वं
निरूपितं तेन भक्तानां सान्निध्यमात्रेण श्रीकृष्णप्रेमदानं उचितमेव यथा सुगंधप्र
स्य समीपे स्थितस्यान्यद्रवस्य तद्रूपत्वं यथा वामलयाचले निंबादीनामपि तद्वन्तथा
तस्मान्निध्यमात्रेण तद्रसात्मकत्वं नवतीति नावः परं उप्रसृतं दत्तपदेनैतद्दत्तत्वेन
वतसौगंधं नवतीत्यलौकिकत्वं सूचितं ननु तेन प्रेम्णा किं न वेत्तत्राहुः किमुक्तिरः वि
शिष्टां सर्वाधिकां मुक्तिं ददाति अत्र विशिष्टकथनेन पुष्टिफलत्वं मुक्तेरायाति तथापि

फलपरं विशयसुक्तिपदकथनस्यायंनावः तत्रेणाक्रमेण तादृशतापात्मकविगाढना
 वेनतदात्मकतया देहप्राणं प्रियादीनां केवलं साक्षात्स्वरूपमात्रेण यएवमुक्तिः साध
 नदशायां तादृशावेनालौकिकदेहप्राप्तदन्तरं फलात्मके साक्षात्पुष्टिरूपमगव
 स्वरूपेकोटिकेदपिनावण्ये मधुस्मिनिधनेदृष्टेप्रत्येकतत्तदंगपिदृष्टं दृष्टान्नावात्त
 दासक्त्यालीनास्तत्रतत्रप्रतिक्षणं जयं प्राप्ताः परमानंदानुभवकुर्वतीति मुक्तिपदतात्
 पर्यं सूचितं भवति ननु पुष्टिफलं तु फलप्रकरणीयं लीलारूपं एवमनुभवापिसाक्षात्तत्र
 सिद्धं तत्राहः रासलीलेकतात्पर्यः तत्रैव मुख्यं तात्पर्यं यस्य तितद्दानार्थमिव तावत्स्यति
 त्रयं नावः रासलीलाफलं तु सर्वमिमावप्रपत्तिसाध्यं सर्वं चैदं प्रकारकः सर्वमिमा

फलदशा
 यां ३

भावो न केतदा तत्फलं न वेत्त एतेन अत्र लौकिके देहसंपत्त्यनंतरं एवैतादृशो नावोपहितस्त
प्राचुर्येणैव फलभोगास्ते फलानुभववत्तत्प्रसात्तु नवो भवतीति नावोपि ह्यथ तेन चि
यंतीति सुफलदशायां साधनदशायां साधनदशायां एतेषां तत्रैमदानेपि एतादृशो
भावः कथं भवति तत्राहुः सपयेति तत्रैमदानानंतरं चेत्तत्प्रयत्नद्वारा सलीलास्था
नां कथां दद्यात्तदाने प्रकषेण स्वीयेषु लीलाभक्तानां भावदानमेव करोतीति तावः एवं स
ति सा चिधमात्रेण श्रीक्षेत्रप्रेम भवति तेन सलीलाश्रवणात्तद्भावोदयः ततो विकल
त्वास्वास्थादिरूपतद्प्रसात्तु नवः तततादृशसर्वात्मिभावो जाते लीलोपयोगि देहप्राप्तिरे
वंसाधनदशोक्ता ततः फलदशायां सर्वान्तरित्यारसदानं करोतीति निश्चयः शयः किं

नात्रस्नेहस्तसंबंधिआचरणं तडपदेष्टा एतेन तत्परित्यागानंतरं यथासस्नेहः पुष्टो
 नवेत्तदेवकर्त्तव्यं नान्यदाश्रयं माहिकं मुख्यतया आश्रमांगीकारस्तुस्वीयवर्निवृत्त्यर्थं
 मेवत्येतसर्वं यथा तथा सन्यासनिर्णये निरूपितमिति सर्वमनवद्यं ननु सर्वश्रमश्रेष्ठे
 सन्यासेऽहतेऽपि तत्र तदाश्रमधमचिरणंगौणं तदा तत्रापि यत्स्याज्यं तत्कर्मध्याचरणं तत्र
 यशान्नविष्यत्येवोति वेदोक्तानाचरणे मार्गश्चाप्रामाण्यशंका भवेत् तत्राहुः कर्मणि
 अन्येषां कर्तृत्वैकः संदेहः यः प्रवक्तव्यः सोऽपि स्वयं तत्रैव प्रवक्तव्येति अन्यथा विध्यज्ञा
 नात् स्वयं कथं प्रवृत्तानवेयुः एतेन वेदोक्तकर्मकर्तृत्वेनाप्रामाणिकत्वं निरस्तं तद्विकर्त
 कर्तृणां मन्निष्ठो मेनेति श्रुत्वा तस्वगादिफलमेव नवति यथा तथा नक्तानामपि

ध २

३९

नविष्यति तत्राहुः यागादौ नक्ति मार्गकिसाधनत्वोपदेशकः। एणनिदः एणकामो
वाक्यतिर्विबुधेश्वरः॥१९॥ एतेन नक्तेशुकर्मकरणोपदेशो नक्तिसाधनत्वेनैव न
स्वर्गादिफलसाधनत्वेनेति सूचितं यद्यपि कर्मणां साक्षात् नक्तिसाधनत्वमपि ना
स्ति तथापि कापद्येन लोकसंयुक्तं भगवदाशारूपत्वेन करणेन नक्तिसाधनत्वेनैव
तत्फलरुचिनेति स्वर्गादिफलं नक्तानां ननु श्रीमदाचार्याणां उपदेशकत्वं प्रवृ
त्तकित्वंचोक्तं कर्तृत्वं नोक्तं यद्युक्तं प्रवृत्तकित्वेन तस्मिन्निष्ठो मेनेति सुत्युक्तत्वात् स्वर्गा
दिफलमेव भवति यथा मथानक्तानामपि नविष्यति तत्राहुः यागादौ नक्ति मार्ग
कसाधनत्वोपदेशकः। एणनिदः एणकामः अयं ना

वः कर्मकरणं त्रिः कामसकामभेदेन तद्विधमभवति तत्र त्रिः कामस्य कर्मणिः फलं चि
 त्तश्च विद्वाराज्ञानप्राप्तिः कदाचित्तद्वारा मया दानं किंस्तयोः परमफलमहुरसाद्युज्यं ।
 तत्र गणितानंदमज्जनमेव न त्रिः एणनिंदरसानुभवः एते त्रिः एणनिंदोः अतः कर्तृत्वं नो
 क्तं प्रयोजनानावात्सकामस्य फलं त्रिः एणमेव एते त्वत्नौ किकरणकामाः तेन तस्य कर्तृ
 त्वमसंभावितमेव एतेनो न यथाप्यकर्तृत्वं सिद्धं यत् कुर्वन्ति तत्प्रवर्तकत्वेनैव नान्यथेति
 सर्वं सुखं ननु नक्तिसाधनत्वेन त्तानामपि कर्मणां चित्तश्च विद्वाराज्ञानवैराग्यमेव फ
 लं श्रूयते साक्षात् नक्तिसाधनरूपत्वं कथमुच्यते तत्रा ऊः वाक्यनिः वाश्रुपाश्रुतिस्तस्याः
 पतिः अत्रायं नावः कर्मादिकं यत् क्रियते तद्वदाज्ञया क्रियते सर्वत्रिप्रमाणरूपत्वात्

तमेतं वैद
 नुवचनेन
 श्रीमत्तमि
 विदिषंती
 एष २

दानामपि भगवदाज्ञाप्रमाणं यतस्तदा । इयैव तन्निश्चासरूपेणोत्पत्तिस्तेषां तेन
भगवदाज्ञाया अप्यास्य रूपत्वमुक्तं नवतिष्वं सत्याचार्याणामपि भगवदास्य रू
पत्वादाक्यतित्वेन अतिनियंत्वेनै । तदाज्ञया च तस्य कर्मणिः भक्तिसाधनत्वं सि
द्धं नवतिना न्यफलसाधनत्वमिति सूच्यते न च यागादौ तत्तदेवतोद्देशेनाऽऽतिह
यत्तदुत्तितास्तन्नो गे च ते फलदात्रोपिता एव संनवंतीति भक्तेर्भगवद्वत्प्रशकसाध्य
त्वाद्देवादि साध्यत्वानावात्तत्कर्मणिः फलं कथं भक्तिस्तत्राऽऽः विबुधेश्वरः सर्वेषां ते
षामपीश्वरः नियतेति भगवानैस्ववितृतिरूपत्वेन फलनो गं करोतीति स एव फल
दानेत्येतद्विनृतित्वेन च तत्कर्मणि भक्तिरेव सिध्यति नष्टयगदेवतात्वेनैति नावः अत

व २

२१

एवोक्तं यत्तु विभूती नवितस्त्रसंपाद यः नः प्रनोऽतियुधि घिरेण राज्ञा एतेनैतस्मिं
धि विभूतिज्ञानेन सतेनानन्यत्वं नंगप्रसंगोपीति भक्तिः फलतिष्ठे देवतानिमानेन
सतेन फलतीति स्पष्टमेवेति अत्राथा चायणांपुरुषोत्तमास्यत्वेन विबुधेश्वरत्वमु
क्तमिति न्नियंत्वेन फलदात्वात् नक्तरेव फलतीति भावः ननु नगवदा इयैव न
क्तिसाधत्वेनापि क्रियमाणकर्मनिर्जन्मांतरसद्भ्रष्ट्रित्यादिवचनादनेकजन्मस
द्भ्रानंतरं भक्तिः सेभ्यतीति कथं पुष्टिफलं नगवदंशीकारमात्रेणैव शीघ्रं नक्ते
त्राक्तः सुल्लनामसद्भ्रस्यवक्ता भक्तपरायणः भक्त्याचारोपदेशार्थं नानावा
क्यतिरूपकः ॥२०॥ साक्षात् श्रीसुल्लसद्भ्रनाम्नां वक्ता एतेन फलरूपसाक्षा

न

तसदानंदस्वरूपस्यनामामपितरूपत्वात्नामार्थरूपभगवत्स्वरूपानुसंधा
 नेनतरश्रवणपागात्सहस्रंयैस्तुपणितं पणितं स्यात्श्रुकांमृतमित्युक्तत्वात्
 संसर्गश्रीनागवतोक्तफलरूपत्वेनशीघ्रमेवपुष्टिफलंभवतीतिस्त्वितंएवंसतिष
 कायानामेतन्नामश्रवणपागादिकमेवकर्तव्यंनान्यदितिफलितार्थःतथापियत्तु
 वंतितत्कर्मकर्तव्यमितिभगवदाज्ञप्तत्वेनतदाज्ञायाश्चकरणत्स्वामिप्रोक्षेभवे
 दितिनौकिकवैदिकेषुकापद्यात्कर्मकरणंननुसहजधर्मत्वात्तत्रापिभगवदर्थ
 मेवतद्देशःननुफलान्तरेअन्यथानन्यनागवतश्रवणपठनेपिबहुकालविसं
 बोधनेवत्फलप्राप्तौतत्रविषयव्यवस्थयातदर्थविगमेपिसंभ्रमोभवतिअतएव २८

एतन्नमोभगवत्संज्ञःस्यात्तद्यथावाद्दशास्त्रकथा
 त्प्रकसंस्तुश्रीभागवत २

यथाफलप्राप्तौ विलंबो न भवेत्तथा तत उदृत्य सारं तृत्तनाम्नां वक्तव्यैः संस्रणशुक्रामृतमे
वपशितं न वेत्त एवमसति यत्र फलदाने श्रीभागवतश्रवणेपिकालविलंबासश्चिस्तत्र क
मादि अनितकालविलंबासश्चिस्त्वैकिंवाच्यमिति भावः ननु नक्तार्थमितावत्करणं
किंप्रयोजनकृतं तत्राहुः नक्तपरायणः तेषु तत्परः प्रपन्नश्वायथायथानक्ताः प्रपन्नान
वन्ति तथा तथा एतेपियथा मां प्रपद्यंत इति वचनात्तेषु प्रपन्नास्तत्फलं दर्दतीति भावः
यथा नक्ता एव परं अयनं स्थानं यस्येति नित्यं नक्तांतःकरणे तिष्ठन्ति तेन तत्फलदाने
न स्वस्यापि फलभोगो भवेदिति शीघ्रमेव दानमित्यपि सूच्यते ननु एवं कर्मलक्षिता
त्पर्यमुक्ता शीघ्रं फलदानं उच्यते पसंखर्वं नक्त्या चारोपदेशु त्वमुक्तं उपदेशानं

तंतं रज्ञानानावात्कथमाचरणं न वेत्तत्राऊः। नक्त्याचारोपदेशार्थेति। तदाचरणज्ञानार्थं न वरत्त न क्विद्विद्यादिवाक्यानां निरूपकः एतेन तदुक्तप्रकारेण नक्त्याचरणं क्वचित्त्विमिति सूचितं न चेतदुक्तप्रकारकत्वात्करणेनायं किं न वेत्तत्राऊः स्वार्थोऽस्ति तस्मिन् प्राणप्रियस्तादृशवेष्टितः स्वदासार्थस्त्रिताशेषसाधनः सर्वशक्तिध्वक् ॥२१॥ स्वार्थं स्वसेवार्थमिवोऽस्ति तत्र अस्मिन् यैः स्वार्थेन उक्त्वा अस्मिन् लायैरिति वा तैः प्राणादपि प्रियान्वन्ति तेषां स्वयं वा प्रियो न वति अत्र प्राणप्रियत्वकथनस्यायमाशयावगम्यते सर्वस्ववाको न सर्वात्मना न गवसेवादिकं क्वचित्त्विमित्याश्रयंतत्करणेन सर्वत्पित्का सर्वात्मना प्रपन्नान्वन्ति आचार्याणां नक्त्येतावत्तत्त्वतिस्तु फलसंबंधमर्थफलसंबंधं

मतिप्रकारेणपिमशर्त्तमजन्तिसंतोषोभवति येनप्रचुसंतोषः स एतेषां प्रा
 णप्रियो भवति तत्रकः संदेह इति नावः किंवे स्वाज्ञाकरणेनापिसेवकः प्रियो भवतीत्यपि
 सूच्यते। ननु कथं ज्ञायते सर्वं भक्त्यस्त्यक्तं तत्राहुः। तादृशवेष्टितः तादृशः स्वोक्तिरेव निरं
 तरं वेष्टितः निरंतरं निकरोस्त्वितिस्तु न देव भवेत् यदा सर्वं त्यक्तं भवेदित्यर्थः ननु निरंतरमेत
 त्त्वाकारण एव तत्र कालेकमादीनां कारणावकाशो न दृश्यते तदा तदकारणजनि तदोष
 प्रसक्त्या तत्र चोपि स दोषत्वप्रसंगेन साधनस्य उदृष्टत्वेन कथं तत्कलसिद्धिस्तत्राहुः
 स्वदासेति। स्वदासार्थं चितानि प्रकरी चतानि अशेषानि साधनानि स्वमाश्रितानि
 यन एवं सति दासानां साधनानि सर्वे चितानि किं उच्यते न वरत्त न क्तिवदिनी विवेकधर्ये

अथाद्युक्तानितान्यवश्यं कर्तव्यानियतस्तदकरणेमाभदिवपतेदतः कमादीनांका
पद्मेन कर्तव्यत्वादकरणेपिनदोषइतित्वउक्तदृष्टणानवसरः। यद्वा अत्रतपदने
वंप्रतिनातियस्त्वमागश्यान्यपिजीवैशक्यानिसत्वातदर्थस्वयमेवतानिलोकेषुन
क्तानांशापनार्थं चितानिपुनः स्वस्मिन्नेव स्थापितानियतस्तानितत्रैवदृश्यंतेनान्य
त्रति एवं सतियेएतदात्रयाः केवलमाचार्यविश्वासनाचार्यस्यैकसाधनानिरंतरं
तसेवापरस्तिष्ठतितेषांस्वदासानांस्वबलेनैवशीघ्रंफलरूपनक्ति सिद्धिकुर्व
तिनतेषांएवंसाधनापेक्षांकुर्वती। तियदिचेत्कुर्वतितदास्वयमेवदत्त्वाफलंप्रय
च्छंतिइतिशापनायोक्तंस्वदासतिप्रथवादासानां सवैवमुख्येतिननिष्ठयात् ३०

यैवतेषांप्रवृत्तेस्तानिश्चनएवभवतीत्याचार्यस्वरूपसेवातन्निष्ठाविद्यासेनैवा
सर्वंभक्तीति सर्वं सुष्ठुमतः सेवात्ववश्यकार्यवौचयथाफलसंभवात्। एतेन स्व
सेवयैवतानिसिद्धानिभवंतिनष्टयत्कयत्यपिस्त्रक्तिं एवं सतियत्रस्वमागशियफ
लप्राप्तावेवतसाधनाभावान्नप्रतिबंधस्तत्रसेवापराणांकालेकर्मकरणतकुत
स्तरादोषसंभावनापंधइतिज्ञापितंपदिकदाचिद्विमुखस्यशंका नवेदेवतदाम
कर्मकुर्वतामित्यादिवचनैः सापिहरीभवतीति सर्वमिनवद्यं ननु एवंसाधनाभावेनापि
फलदाने किं सामर्थ्यं तत्राहुः सर्वशक्तिधृगिति। सर्वशक्तिनिःसृत्वा सर्वकरणसमर्थः
एतेनसाधननैरेष्यंभक्तानांफलदानएव न किंतु सर्वकार्यमात्रे तद्धि नैव सर्वं कर्तुं सि

मथःखंसतिभक्तानांयदपेक्षितं तसर्वंस्वच्छयैवशीघ्रं कुर्वतीतिभावःसूचितःयथा।य
थासर्वाःशक्तयःतथाप्रसादरूपापिशक्तिरस्ति तथाप्रगल्भतेनतच्छक्त्यैवतादृक्
प्रचुरभावोदयेनैवफलं प्रयच्छंतिनान्यसाधनापेक्षेतिज्ञापितं तनयथायथानाव
प्राचुर्येतिथातथाफलसांमुख्यमितिभावःसूचितःननुभक्तार्थेतिस्वमागुरियंसर्व
प्रकरितं तसर्वंस्वप्राड्भवि समये प्रमेयबलेनैवसर्वेषांज्ञापितं प्राड्भवि समयेस्व
व्यतिरेकादन्यत्रसामस्त्येनसर्वज्ञानाभावादन्येकथंज्ञास्यंति तत्राहुः॥नुविभक्तिप्र
चारैकैकतेस्वान्वयपक्षपिता।स्ववंशेस्त्वापिताशेषस्वमाशक्त्यःस्मयापहः॥२२॥
नुविभक्तेषुयथाप्रेपितक्तिप्रचारो नवेत्तदर्थमिवाच्यकर्ता।अत्रस्वान्वयपदेनैव

प्रतिनातिस्वमांग्रियं संघण्डानं स्वयतिरेकेन न वेदेव न क्ताना सुधारस्तु एतत्तज्ज्ञाने
न सर्वथा कत्तव्य एव सर्वदा न गवद्विप्रयुक्तत्वेन स्वस्थिति रप्यत्राशकेत्येतत्सर्वं विचा
र्य न गवदनिप्रेतमपि कत्तव्यमिति न गवदनिप्रेतत्वात्स्वान्त्यमेवाग्नि कुमारं स्वयंसा
ह्यादग्निरूपेणैव प्रकृतमकरोरिति स्वास्यं प्राडुर्त्तचकारेति हर्षमुक्तत्वादत्र च तद
ग्निरूपत्वद्योतकस्वयदोपादानादवगम्यते एतेनाग्नि कुमारोदन्यत्राग्निस्वरूपेणावि
नविकरणानावाचनेनादृशरूपत्वमिति सूचितं नवति अयं त्वं जनिो ग्निरेव नवती
तितस्वरूप एव प्रकरः यथाचार्यस्वरूपं सर्वं कालौ किक धर्मसहितमेवमेवाग्नि
कुमारस्वरूपमिति ज्ञेयं किंवा अत्र पश्चादविद्यमानदशायां अयः अनावशो विधिर्

स्वा

नसः अन्वयः पुत्रः कथ्यते एतेन यथा चाथिः सर्वेषां अनुभाव इत्स्वरूपोऽस्ति यैव सर्वेषां नका
नां अनुभाव इत्स्वरूपोऽस्ति कुमारः स तु साक्षात् स्वयमेव प्रपुत्रः अतः स्वानि प्रायणैवोक्तं स्वा
न्वय इति। एवं सति सर्वेषां ज्ञानेन निःप्रत्यूहाफलसिद्धिः सिद्धानन्वयान्वयस्यकरण
मुक्तं नौरसत्वं न विष्यति तदनाकेनाग्निरूपत्वमिषिकथं तत्राहुः पितापितृत्वेन पितुः
पुत्र इति ज्ञापितं ननु पितुः पुत्रत्वेऽपि लोकेऽनयोः साम्यं न दृश्यते तत्राहुः स्ववंश इति स्व
वंशोऽग्निकुमार एव स्थापितं अशेषं स्वमाज्ञात्सर्वकर्त्तृयेन तादृशः सः तेन तत्तुल्यत्वं सृष्टि
तं ननु एवमशेषमाज्ञात्स्य स्थापने सर्वेषामाश्चर्यं भवति तत्राहुः स्मयापः ननु केन प्र
कारेणाश्चर्यं हिरीकुर्वन्ति तत्राहुः ॥ पतिव्रतापतिः पारलौकिकैः सिद्धान् चतः। निरुद्धः

यो नन्यभक्तेषु ज्ञापिता शयः ॥२३॥ अत्र पतिशब्देन सर्वपतिः स्यादित्युक्तं न च एतदर्थं
इति एव पतिमन्येति सूच्यते प्राचायस्मिन्नादृशधर्मयुक्ता एव अत एतादृशे पत्यो व्रते
अनन्यव्रतंतद्यतिरिक्तं अन्यत्किमपि नास्तीति व्रतं यस्याः सापतिव्रतानस्याः पतिः एत
नया एवं अनन्यव्रतेनाचार्यस्वरूपे सर्वस्मिन्नाप्रपन्ना तस्यास्तथारूप एव पतिः सर्वेति
धर्मसहितपतित्वंतत्र प्रकटीकरोति तत्र कर्तुं अन्यभावेन्योरहणं स्वस्वरूपज्ञान
सर्वकस्वस्मिन् सर्वस्मिन्नावकरणं च तत्र सर्वस्मिन्मत्वं अत्र नौकिकस्वरूपत्वमेव पतिव्रता
याः सिद्धं भवतीति सूचितं एवं सति यत्र सर्वे अन्यसंबंधयुक्ता अपि स्वपाणि संबंध
मात्रेणैव तादृशभावेन यस्वस्मिन्मत्वात् नौकिकत्वकरणंतस्वमाज्ञात्म्यस्थापने किमा

अथमितिस्मयापह्वमथेवंसम्यक् सिद्धमेवेतिभावः ॥ ५ ॥ किंचापतिव्रतायाःसर्वेति
मत्वनिरूपणेनहेत्रस्यापिसर्वेतिमत्वात्हेत्रह्यतनारतम्यसंभावनापिनास्तीत्यपि
हापितंननुपतिव्रतायाःएवमलौकिकत्वेपिविस्तुलौकिकत्वमेवदृश्यतेतत्राहुःपा
रलौकिकैकिकानह्यतायद्यपिआचार्यव्यतिस्तिंपतिव्रतायाःपारलौकिकैवाकिम
पिवांछितंतास्तीतथापिस्वमागश्यंपारलौकिकैर्भगवत्संबंधरूपंऐहिकंतत्फलरूपम
वाथंस्वान्वयादिरूपतस्तद्दानकन्तस्विमागर्भगवत्सेवायाआवश्यकत्वादितायव
आचार्यव्यतिस्तिंप्रन्यन्नवांछितंतथापिभुविभक्तिप्रचारैकह्यतएवेतद्दानह्यतएव
सति एतादृशमैहिकमपिपारलौकिकमेवेतिनलौकिकत्वगंधमपिअतएवान्योरण

करूपत्वमेवेतिज्ञापनाथमिवैकपदं दत्तं एवं चेदन्येपिसवस्मिनाऽनन्यव्रतेन सर्वथा प्रप
न्नास्तेषामपि उभयदानकर्तृत्वेति सूचितं न च न्येषां कदादास्यंति तत्राहुः निरूढरुद
मः इदं उच्यते न ज्ञातुं शक्यते न ही घरेच्छा इत्या भवति कस्यापि ननु कस्यापि ज्ञातुं शक्या वा
नवेति तत्राहुः अनन्यभक्तेष्वित्येतादृशा अनन्यास्तु ज्ञापितं प्राशयायनते
रपि स्वयं ज्ञातः क्विंतं तदज्ञापित एव परं उच्यते इति भाष्ये त्यसि कुमारश्चेवाश
याज्ञापितः नान्ये द्विज्ज्ञातं भवति ननु अनन्यभक्तानामपि बहुविधमार्गस्य उच्यते
त्वान्न तत्र तत्र भ्रमरूपो मोहः कदाचित् तिष्ठेत्तदा सर्वं तिमत्वं न स्यात् तत्राहुः उपासना
दिमार्गातिमुग्धमोहनिवारकः भक्तिमार्गसिर्वमार्गविलहण्युच्यते त्रुतिस्तथा ॥२४॥

उपासनादिमागैरिति सुग्धनामोऽस्य निवारकः एतद्यथा तथा नक्तिः सो निरूपितमि
 तिसर्वमिवदातं एतेन स्वमागस्तु सर्वलक्षणशक्तिः शक्तिः नवति ननु सर्वलक्षणं
 कथं ज्ञायते तत्राहुः नक्तिमागैरिति स्वमागसिर्वाग्न्याय वैलक्षण्यं तदनुभवतः प्र
 त्यहं स्वयमेव करोति तदानीं प्रमाणं कुतो मृग्यं तद्वैलक्षण्यं ननु स्वमागैरिति
 नस्य मंत्रोपासनाविधिभिरस्पृष्टत्वेन तादृशस्यैव स्वसर्वस्वत्वकथनात्तत्फलस्य स
 र्वप्रियरसास्वाद्यत्वेन नागकरणं एवं सत्येवं प्रकारकफानुभवस्य मंत्रोपासनावि
 धिभिरस्पृष्टत्वेन तादृशस्यैव स्वसर्वस्वत्वभावनापिमिद्वैलक्षण्यं ननु तन्मागैरिति
 नियामकत्वेन मयादिमागैरिति विधिभिरस्पृष्टत्वं फलस्य नवतु परस्त्रे तन्मागैरिति शरण 38

मार्गः सर्वधर्मविधिर्हितः सर्वधर्मानित्युक्तोस्ति तत्र विधिराहित्येन स्पृष्टो भविष्यति
तत्राहुः। अथ कुशरणमार्गोपि देहा श्रीलल्लदाद्विक्त्वा प्रतिहणनिकुञ्जस्तु नीला
स्मसुप्रतिः॥२५॥ मयादिमार्गश्च शरणमार्गोऽपि द्विन्त्रोयः शरणमार्गस्तिस्मान्मछरणं
गोष्ठं मन्नाथं मत्परिहमित्युक्तपुष्टिमार्गश्च शरणमार्गस्ति स्यन्यासादेशो धित्यादिना
पदेशकत्वेनेनास्मिन्मार्गशरणमार्गोपि निन्न एवेति सूचितं तेन मयादिमार्गश्च श
रणनायस्पृष्टत्वेनैव फलानुनवंकुर्वतीति प्रमाणं सर्वकैस्पृष्टीत्वं ननु तस्मान्मछर
णमित्यादिना शरणमार्गस्ति च एव एतेषां पुनः निन्नैव निरूपणे कोऽत्रैतत्तत्राहुः श्री
लल्लदाद्विक्त्वा सदानंदफलरूपस्य शर्दविदंति त्रयमभिप्रायः श्रीलल्लस्तुसाहा

फलरूपत्वेन नक्तानां साक्षात्फलं दातुमेव प्रकृतः तन्नक्ताश्चेदेवं शरणं प्राप्ता भवेयुः
 तदा तदा न योग्यता भवेन्नानाथा तदानेन स्वस्यापि तद्गन्तुं भवतः सिध्यति मेवा च
 यणिं प्राक्कथं च तत्र तोयद्या चायः मियादिमागन्निन्नत्वेन स्वमागशियशरणं न निरु
 पयेयुस्तदेदानीं तत्तद्ज्ञापनात्वादेतन्मागशियशरणस्य तन्मागशियशरणस्य च शरण
 साम्येन नक्तानामेकत्वज्ञानेन सुखतया सर्वाभिन्नावरूपास्वमागशियशरणप्रपत्तिर्
 भवेदेव तदा तत्फलं नो गयोग्यतापि न सिध्यति तेन न गवदा भिन्नमित् मफिन भवेदेतन्मा
 वंश्रील्लुशार्दंज्ञात्वेन तन्निन्नत्वनिरूपणमिति नावः ननु कथं ज्ञायते एतद्विन्नत्वनिरु
 पणेन तत्तद्ज्ञानेन तत्र प्रपन्नानां फलानुभवः सिध्यति तत्राहुः प्रकृत्यणनिकुंजसुति

तदर्थं २

स वाः प्रभावे
 न रूपं यस्याः
 ॥ विद्यात्वेन
 विद्ये वर्णा ॥ १४

एतेनयेनक्तालीनास्त्रास्तेऽदृश्यागप्रपन्नाएवसिध्यंतिनान्यदितिनावःसूचितःएवं
सतिआधुनिकाअपिएवंज्ञानेनचेसर्वथाप्रपन्नाभवंतिदत्तैकलानुभवएवसंशयि
नान्यदितिज्ञापितंभवतिननुतप्रससुहृदित्वंकथंज्ञायतेतत्राहुः॥तत्कथाहिमचित्त
स्तद्विस्मृतान्योव्रजप्रियःप्रियव्रजःस्थितिपुष्टिनीलाकक्षरिणःप्रियः॥२६॥तद्धी
लाकथायामेवासमंतात्तद्विस्तृतद्विषयधृतंस्थापितं चिन्तयेनाएतेनान्यावयवाना
मन्यत्रव्यवहारेपिचिन्तुतत्रैवतिष्ठतिननुकदाचिदयन्यत्रगच्छतीतिनावःएवंसति
निरंतरंतत्कथाकथनेतप्रसस्वनावादेवप्रवक्तिनीलारसोवद्विःप्रकरोनवत्येवेति
सर्वेषांहरित्वमपिज्ञातंभवतिननुनिरंतरंतंकथाकथनेयन्यस्मरणेनकदाचिच्चित्त

विहोपादिकं न वेत्तत्राऊः तद्विमुक्तान्यश्नति तद्यतिरिक्तस्य स्मरणमेव नास्तिकुतो वि
 ह्येपसंभावना एतेन जीवनमपि कथैवेत्यपि स्मृतिं अन्यथा जीवनसाधनस्यापि वि
 स्मरणेन तदनावा जीवनस्य सर्वथा बाधः संभवतीति तदनावात्कथा मृतमेव जीव
 नमिति ज्ञापितं भवति किंच विप्रयोग नीलासस्य स्तित्वे तत्तापतमानां एतत्कथा मृ
 तमेव जीवनं भवतीति नावः ननु कथा शब्देन तद्धीना कथनं कथेति कथेन मेवोच्य
 ते एवं सर्वविस्मरणे सति तत्कथनं केन सञ्जवति तत्राऊः । व्रं प्रियव्रजः व्रजस्थाः
 नीलासंबंधिनो नक्ताः प्रियायस्य एतेन तेषामेतद्धीना संबंधित्वेन प्रियत्वेन तै
 सैव परस्परं तदनुभूत नीलाकथनं नितपरमानंदरससत्त्वात् प्रत्येकं कथ

निःप्रदियोमि
 नीलाकथनं
 ५

नानान्येन सज्ञेति ज्ञापितां तत्कथासंबंधित्वेन तेषां विस्मरणमिति तद्यतिरिक्तानां स
 विषां विस्मरणमित्यपि सूचितां ननु निरंतरं सज्ञेति सज्ञेति न तत्र स्थित्यभावे कथं भवति
 तत्राहुः। प्रियव्रजस्थितिरिति तेन निरंतरं कथनं संभवति ननु निरंतरं प्रजस्थितावेव वा
 हुः तत्राहुः। पुष्टिनीलाकतपुष्टिनीलां रासादिनीलां साक्षात्संबंधं रूपां स्वरी
 करोति। अत्र स्वस्य कर्तृत्वकथनेन स्वयमपि भगवानेतदधीन एव तद्व्रीलां करोति एता
 न्यथेतदधीन एवानुभावयतीति भावः सूच्यते। तन्न यथायथं तेषां रुचिस्तथाव
 थैव करोतीति ज्ञापितां तद्व्रीलां ननु स्वसुब्रजस्थित्येव न वेद्व्रज एव तत्त्वादिति नि
 रंतरं स्थितिरपि ननु भगवानेतदधीन एव व्रीलां करोतीति कथं ज्ञायते तत्राहुः॥११॥

सुप्रतियोगि
 १०५

प्रियः एकांतमेव प्रियं यस्य। अत्रायं नावः। स्वप्रद्योमिनिनोपियथा यथा तत्तद्भावः।
निततत्तदनिनिषितप्रकारानुभव एकांतेन वतित्थांतरंगाया एकस्या अपि प्रियस्य
ख्याः समं न भवतीति रस्येव तादृशीनाकरणे तत्प्रकारकानि वचनीयपरम
सा अनुभवेन भगवानप्येतदधीनो भवति तेन भगवतो पिरु एव प्रियं भवति। एवं स
खुभयोः परमरसानुभव कर्तृत्वेन रस एव प्रियं भवतीति नावः एतेनैतदधीनत्वं स्प
ष्टमेव ज्ञातं भवति। नन्वेते सर्वदा रस्येव स्थित्वैतद्धत्रीनां कुर्वती कदाचिद्भक्तान
तद्धत्रीनां ज्ञानेन नन्वेतदा कथं पर्यंतित्वा ऊः भक्तेषां एकः सर्वज्ञातनीनोति
मोहनः। सर्वसिक्तो भक्तमात्रासक्तः पतिनपावनः॥ २॥ भक्तानां यद्यदनिनिषितं ३१

तसर्वैरयंति। ननु यदि न क्लृप्तां सरयंति तर्हि न क्लृप्तां संश्रुणी। नाज्ञानं ज्ञातमे
 वनविष्यति तत्राहुः। सर्वज्ञानली। न इति यद्यप्येते न क्लृप्तमनोरथ सरणार्थं कथयंति
 तथापि तेषां सर्वली। नाज्ञानं न भवतीति सूच्यते। ननु कथितायामपि सत्यां ज्ञाता
 कथं न न वेत्तत्राहुः। प्रतिमोहनः कथने परममोहनरूपः अयं भावः। कस्य चिद्नस्य
 सवत्मिना प्रपन्नस्य तद्ध्री। नाज्ञाने प्रचुरातिरेष्ट्वाह पयायव किंची। ली। नाकथन
 रं न एव तद्रसनरुज्जनि तपरमानि क्वचिनीयस्वरूपसौंदर्यदर्शने नैव क्व प्रतिमोहिता
 नवंति पश्चादीषन्मात्रकथने तद्ध्री। ना रसाच्चि विदां वेवमग्रा नवंत्यतः संश्रुणी
 नाज्ञानं कस्यापि न भवति। यद्यप्येते मोहनं न कुर्वंति तथापि स्वरूपस्वभावाद्देवत

८४

किं कामदीये
 वरमुदि मोह
 शते। यश्च दर्श
 ने ॥३

नवतीति ननु एतावत्ज्ञानं सर्वेषां कथं न करोति तत्राहुः। सर्वसिक्तः सर्वेषु पुष्टिमा
 गश्यत्यतिस्त्रिषु असक्त एव सर्वथा स्त्रेऽनित्यासक्तिरहित एवेत्यतस्तानीषदपि
 न ज्ञाययंतीति भावः न चैवं यथासाधनं फलदाने किमप्यसाधरणत्वं न भवति तत्रा
 हुः। पतितपावनः। सर्वसाधनशून्यानां प्रत्युतानिषिद्धाचरणपतितानामपि पाव
 नैश्च करुणादृष्ट्यैव तान्यावयंतीति एतादृशानामपि पावनत्वेनासाधरणत्वं संप
 न्नं भवतीति ज्ञापितं। ननु पतितानामपि पावनत्वे यदि साधरणमेव फलैर्दद्यात्
 हासाधरणत्वमेव भवति नासाधरणत्वं तत्राहुः। स्वयशोगानसं हृष्टहृदयां भो
 ऽविष्टरः। यशःपीड्यत्नजरीत्वावितान्परसः परः। २७॥ यहा स्वकरुणारिसाद्दे

सूर्यकिरण
 त्रितयस्त
 नैयुक्तं नैरु
 ॥११

द्यापतितान्स्त्रापयंतितदातेस्तानवतिततः श्रीमदाचार्यस्वरूपं दृष्ट्वा सुत्वावा एतद्यशो
 गायंतितजानेन सम्यक् प्रकारेण हृष्टानि उच्चसितानियानि हृदय रूपाणि अंनोज्जानि ।
 अंनोज्जरूपत्वेन हृदये भक्तिरससरसत्वं द्योतितां । तत्र तान्येव वा विष्टरः । आमने उपवेशनं
 यस्या अंनोज्जस्य सनत्व कथनेन तेषां हृदये ब्रह्मरूपो नृत्वा निरंतरं नावसृष्टिमुत्पाद
 यंतीति भावः सूचितः । एवं क्रमेण तद्भावोदयेनासाधारण फलमपि दर्शयति । तिसर्वमनव
 द्यां ननु कथं ज्ञायते नावानुत्पादयंतितत्राहुः । यश इति निरंतरं साक्षाद्भवसंबंधिना
 वोदयेत संबंधमभावज्जनितप्रचुरातितापेन जीवनाशक्यत्वे संपन्ने तदेव स्वयशः श्री
 मद्भ्रीलामाशक्त्यरूपममृत रूपं जातं तद्वलंबेनैव तज्जीवनस्थितिर्भवितितदा तश्च य

पुरुषो शक्त
 नि लक्ष्यं
 ब्रह्म जीवितं
 एतं भावजते
 कथयति ॥११॥

३१

विद्यो गे संयोगवर्तने चैवेति पाठोऽस्ति सः सः ॥ अतः यशः योऽस्ति योः सा मानाधि करणम् ॥११॥

॥ यद्भूमोक्ता यद्भुक्तं चित्तुर्वर्गं विशारदः ॥ सत्प्रपञ्चिद्भिस्त्रिगुणात्तितो
जय विशारदः ॥ ३० ॥

शः पीशपलहरीभिः प्राविताः प्रवाहितान्क्तानां अन्ये सर्वे सायेन एतद्यतिरिक्तं स
र्वेष्वतएव विस्मृतमित्यर्थः । प्रावितिपदेन अन्यरसगंधोपि नास्ति । एवं सवन्मिनाप्र
पन्नतातद्भावोत्पादनेनैव नवतीति सूचितं । ननु एतेषां सर्वरसप्रावकत्वं कथं तत्राहुः
॥ परइति रसरूपेषु सर्वेच्छेद्येयतः । ननु कथं ज्ञायते सर्वेच्छेद्यत्वं तत्राहुः । नीनामृ
तरसाप्रदिश्रितास्त्रिशरीरचृता गोवर्धनस्थित्युत्साहस्तद्धीना प्रेमहरतिः । २४
यथामहासमुद्रपरो यदावर्धते तदा सर्वे प्रावयित्वा स्व रसेनैव सर्वं मयं कर्णेति पुनः
पुनः धरवृद्ध्या तत्राप्रता कदापि न गच्छति तथा तत्र तादृशानीनामृतरसाश्चिधरवृ
द्ध्या सर्वप्रावनेनाप्रदिश्रिताः समस्ताः शरीरचृतः स्वकीयायेनाप्रापिदस्य वि ३७

रुक्म्या एकानी नारसामृतेनाप्रि एवतद्वैवान्यनी नारसेन पुनराप्रनिवांति। एवमने
 काः नीनाः तत्तद्धनीनामृता द्विष्टरेण सर्वदा प्रिवतिष्ठंती तिज्ञापितं। यथा समुद्रस्यै
 कतरंगेणाप्रतायां विद्यमानायामेव द्विती यस्तरंगे आयातितेन सर्वद्वैवाप्रतातत्र तथा
 त्रनीनामृतसमुद्ररूपं श्रीमहाचार्यस्विरूपं तत्र दमृतमरे प्रवृद्धे कथनद्वारा तरंगाद्
 वतत्तद्धनीनानावो छलंति तरंगे रूपस्ते पुनः पुनः सर्वदा प्रिवतिष्ठंती तिज्ञावः॥
 एवं सति सर्वोच्छिष्टत्वं सर्वस्त्रावकत्वं च स्पष्टीकृतं। ननु कदाचित्तद्धनीनामृते सर्वेषां
 माप्रिर्करणे सस्य न्यूनता नवेत्यथा सर्वोपरमे समुद्रस्येति तत्राहुः। गोवर्धनी
 स्थितातीति। तस्यां तंयां चोन्माशो मानसो ह्नासो यस्येति न्यूनता नावः स्तु चितः। ननु त

त्रिप्रयोगेन नताभावः ९

६१

रुच्छित्यामानसोद्ध्रासतिकथंन्यनताभावस्तत्राहुः। तद्ध्रीनाप्रेमस्रुतिः। निरंतरं
तप्रेमस्रुण्णवा। अयंभावः। यदा श्रीगोवर्धनोद्धरणं चतंतदा सर्वत्रिवयं नित्यं शैल
निवासिन इति भगवत्तत श्रीगोवर्धनमशोभकजनितपरमानंदरसनरेणाप्रि
वनक्ताः पुनरिदं चतवषानंतरं परमाश्चर्यरूपश्रीगोवर्धनोद्धरणेन केवलस्वकीयत्व
राज्यदानेन सकलनक्तसमाजे एकत्रैव मिलिते पुनस्तत्तद्रक्तनिष्ठस्त्रेह नररुज्जित
परमानिवर्चनीयसामृताद्विष्टरोद्ध्रासतरली चतस्वकयाह्यामृततरंगविनासै
रत्यंतमनिषिक्तत्वेनाप्रैच्छताः पुनः स्वस्वमनोरथसर्वकोटिकंदर्पनावण्याधिकमा
धुयसीमतत्तदंगस्पर्शप्रोच्छेनतादृशरसोद्विकसितश्रीसुखावलोकनस्पर्शादिनी ४०

लासुखजनितपरमरसामृतनादरुचिताः पुनः श्रीमतिगिरौ यथा स्तान्नेच्छते भगव
 त्तादृक् स्नेहनेवारादिकरणे जलादिकं वारायित्वा तत्यानेन परमानां हितोऽत्येवंत
 ह्रीना प्रेमसखिप्रियायथा तथा चायणामपित ह्रीना मध्यपातित्वेनैव तादृश
 प्रकारकलीना प्रेमसखित्वमुक्तो यथा अत्र सखिपदं इतं अत्ययां तं ज्ञेयं तदा त
 ह्रीनापदेन गोवर्धनीया लीलाः च्छतास्ताः सर्वाण्यवाच्यान्नुक्तेष्वलंगोवर्धनीधर
 णसामयिका एव। एवं सतितास्तारासादिपर्यन्ता लीलास्तासां प्रेमजनिताः सखा
 स्तसंज्ञानायत्र नद्युक्ता इत्यर्थः संपन्नः एतेन यथा तरंगाः समुद्र एवोत्तिष्ठन्ति बहि
 निर्गल्पिसर्वत्रादं च्छत्वा पुनः समुद्र एव तिष्ठन्ति तथा चायणिं लीला प्रेमसखिसंज्ञा

तत्त्वकथनेन तदसमस्तारणाः कथनद्वारा बहिर्निःसृत्य स्वकीयानां प्रदिश्यत्यनुसृत्य
 त्रैव तिष्ठन्तीति सूच्यते तेनाचार्याणां नीलानामुद्भवन्ति रूपितं भवति । यथा समुद्रत
 रंगयोरेक रूपता तथैतत्स्वरूपतज्जातसभावयोरपीति सूचितं । तेनागाधत्वं मण
 लं सर्वदोषेन त्वं तिष्ठतीत्युक्तं । एवं सति न कदापि सन्नता तत्रैव स्थित्या एतद्
 सात्त्विको भवति नान्यत्रेत्यत एवाध्यासोपीति सर्वमिव दातं । किंवा एवं नीलानामृत
 रसाप्रदिकरणेनाचार्यः स्वीयानां केवलं स्वीयताराज्यानिषेक एव हत इति नि
 गूढाशयोपि ज्ञापित इति भावः । एवं केवलं स्वीयत्वसंपादनार्थमिव प्रयागभंगं हत्वा
 शैलयाणेरचितैशैलोस्मीति साक्षात्स्वयमेव उक्तवान् । तथा चार्याणां तदास्य रू

पत्नेनयज्ञनोच्यत्वकथनात्स्वीयानामपितसंपादनार्थं तस्मिन्पितृपदाथनिंनो
गंस्वयंसाक्षादेवकरोतीतिज्ञाप्यतश्चित्तत्वमपितेषांसंपद्यतश्चिन्नावः। ननु जीव
समपितृनांभोगं कथं कुर्वन्ति तत्राहुः। यज्ञकर्त्तापिथासर्वत्याज्यित्वातेषांकेवलस्व
त्वसंपादनायस्वयमेवशैलयागकर्त्तस्वियमेवभोक्ताजातस्तथात्रआचायणिते
दास्यरूपत्वेनश्रीनंदादिषुऽऽयागनिवृत्तिरुक्त्वाशैलयागकरणार्थंनिगवडक्ताया
वाकूतद्रूपत्वाद्यागकर्त्तृनामकथनाद्भक्तानांकेवलस्वीयत्वसंपादनायसर्वत्या
ज्यित्वाफलरूपसेवाकरणोपदेशेनैत्रस्वीयसंपादितपदाथनिंसमपणप्रका
शेपिस्वयमेवोपदिष्टःतेनैतत्कर्त्तृत्वमतःस्वरूपत्वादेवसाक्षात्स्वयंभोक्तापि

वतिते इत्तं अघातज्ञोपिकेश इतित उत नि उच्चत इतितेन साधन इफल योरपि
 क्यं ज्ञापितं। एवं स्वीयानां सर्वप्रकारेण स्वीयत्वं संपाद्य पश्चाद् व्रीणा मृतरसे लुक्त
 प्रकारका प्रद्विकरणेन तद्राज्या निषेक एकत्त इति भावः। एत सर्वे श्रीमदग्नि कुमा
 रेष्वेव प्रकटितमिति स्वानुभव एवोक्ता इति ज्ञायते। ननु सवत्मिना स्वीयत्व संपादने
 सर्वत्यागस्य तत्त्वेन तेषु चतुर्वर्गिदाने विशारदः अतिकोविदः समर्थ इत्यर्थः। पुष्टि
 माणस्य चतुर्वर्गस्य पुष्टि मार्ग इति सिंधु मथि इति खडि कामो जरे इति ह्यैवमा
 हः तल्ल इति ध्रुवमिति। एतद्दानं तु केवलं स्वीयत्वेनैव भवति नान्यथेति तत्संपा
 द्येदं फलं दत्तमिति भावः। ननु कदाचित् तदद्यात्तत्राहुः। सत्यप्रतिज्ञः। य एवं प्रप

तद्वा ज्ञापितं
 च क्व कथं
 यत्राहुः ॥ १ ॥
 ननु ज्ञेयं विशार
 द इति ॥ तेषु

त्रास्तेषामेतत्फलदाने सत्या प्रतिज्ञायस्य ननु कदाप्यसत्या एतेनावश्यं ददात्येवेति
सूचितं। यथा ब्रजवासिनां केवलस्वीयत्वसंपाद्यपुष्टिचक्रवर्गदिनेन सत्यप्रतिज्ञत्वं
भगवतस्तथैतेषामपि तद्रूपत्वेन स्वीयान्प्रतिदानार्थं सत्यप्रतिज्ञत्वमेवेति भावः न
चेवं प्रतिज्ञासत्यैवैतिकथं ज्ञायते तत्राहुः त्रिगुणातीतः। प्राष्ठतगुणत्रयातीतः। अलौ
किकगुणगणः। अलौकिकं सर्वसत्यमेवेति सूक्ष्मं सत्यप्रतिज्ञइति ननु गुणातीतत्वं
कथं ज्ञायते तत्राहुः। नय विचारदः। नये त्रिगुणातीतालौकिके मागे विशारदः। वि
शिष्टाशारदा सरस्वतीयस्य एतेन यावाणी सुखान्निःसरति सा स्वमागशियनयकथन
रूपा अलौकिकानंदरूपैव निःसरति इति गुणातीतत्वमेव ज्ञापिपितं। ननु नयकथन

कोलेस्तत्राहुः। स्वकीतिर्विद्विनीस्तत्वसूत्रनाथप्रवक्तकेः। मायावादाख्यत्रानिर्व
लवादनिरूपकः॥३॥ अयंभावः। नयस्तु उच्चारणमनप्रतिबंधकः तेन स्वीयानां स्व
मागश्यनयोपदेशेनोच्चारणमनाभावात्कलसंमुखमागप्रापणेन च शीघ्रं फलं न व
त्यतः स्वकीतिरपि तत्र वर्धते इत्युक्तं स्वकीतिर्विद्विनी इति। ननु स्वमागश्यं सत्प्रमाणसं
मतं यद्दिनभवेत्तदा कीर्तिः कथं न विष्यति तत्राहुः। तत्वेति तत्वसूत्राणितत्वरूपाणि सू
त्राणिव्याससहजानितेषां नाथप्रदर्शकैः एतेन स्वाक्तनये व्याससूत्राणि प्रमाणमुक्तं
न ससंमतमथुक्तं। ननु व्याससूत्राणां नाथं शंकराचार्यादिभिः सतमेव भवन्निपि
पुनः सतंतत्रको विशेषस्तत्राहुः॥ मायावादाख्येति। आख्यापदेन मायावादेतिना ४३

ती १

दी १

ममात्रस्यापि न स्मकते मया वाद एव निरूपितः एभिः सदृशित इत्ययमेव विशेषः न च तं
विशेष्य स्वयं किं छापितं तत्राहुः । ब्रह्मवाद निरूपकः । सर्वं ब्रह्मैवेति सर्वस्यापि सत्यत्वं स्था
पितं । ननु सर्वस्य ब्रह्मात्मत्व निरूपणेऽपि फलं कीदृशीं निरूपितं तत्राहुः ॥ अप्राप्तता खिला
कल्पवृषितः सद्गमस्मितः । त्रिलोकी नृषणं नृमीभायं सद्गमसुंदरः ॥ ३२ ॥ अप्राप्तताः अ
लौकिकाः अखिलाः आकल्याः सकलशृंगारचितारमणीयवेषाभगवतः स्वरूपरूपास्तै
षितः अयं भावः तत्त्वसूत्र भाष्यस्य चतुर्थधिसयस्वमागस्य फलस्य साक्षाद्गवस्वरू
पसंबंधस्य निरूपणात्तत्र तत्तद्गीतारसभरणयेयं भावात्पद्यंते तत्तद्भावानां नृषणं नृष
णां गस्यापि व्यरेचतामित्युक्तत्वात्परमसुश्रुमारूपभगवद्वृत्तेन तत्रापि यादृशसवित्

दि १

हणभावाः अनेकविधस्तादृशसवित्त्रहणसुषुमारूपत्वाद्भगवतोयनेकवेषत्वेन
चआचार्यान्तत्तद्भावरूपत्वेनतत्त्रिरूपणेनचतदात्मकतायांतत्तद्भावरूपभगवत्स्वस्
पस्यतत्परसुषुमोद्भवासेनाचार्यस्वरूपमपिसकलशृंगारमणीयःरसोद्दीपकःपरमसा
धुर्यसीमायोनवीनवेषस्तेननृषितंभवतीतितादृशस्वरूपस्यस्वस्यैवान्ननृतत्वात्प्रनु
निरुक्तंअप्राप्ततेति। ननुभवन्निरुक्तमित्युक्तमन्यैः कथंज्ञायतेतत्राहुः। सद्भस्मित्।
सद्भस्मिन्स्वाभाविकंतत्तद्भावेनसद्भ्जातंचक्षितस्मितंयस्यतत्तद्प्रसानुभवेनतत्तद्प्रसभरुमि
तानंददृशेणतादृशपद्मदलायतवित्त्रोचनेषुअधरेषुसर्वदाशम्यामृतीतिष्ठत्येवतेनस्वी
यांतरंगानांज्ञातंभवतीतितावः। एवंसतिसर्वदोव्यरोचनाधिकमित्युक्तविशिष्टशोना ४४

भविप्रदभूतास्य ग्रंथं श्री शंभु कृता वि सेका र्ज कृतिः १

स्वमार्गरीत्यादितीर्थस्वं धनवा माधायो न भगव
ध्वीजाविष्करणे प्रपणना मया भिन एवाभिनीव
विरोभावा प्रण संघादके पुभे वला त्ये

उत्तमा नामेत दुपदेश जंदा र्ज कृतेव ॥ मंदमध्यमा नां तु एत र्ज कृतेव संदेह नि र्हादा र्ज न च प्रथम्य द्वा र्ज

वशिनालं कृति भवति प्रभोः सा च आचार्य कृतैवेति आचार्याणि मेव भगवद्गृष्णत्वमं
पन्नमिति भावः स्वयैव तादृशैः प्रकानामपितादृशरसात्मक प्रियमि लनेनांतः समा
हिते । न तदण संगानंदरसजनितानवीनैव सुषुमासौ नाथत्व कृति संपत्ति भवति सा
येत कृतैवेत्याचार्याणि भक्त रूष्णत्वमपि संपन्नं किंच । मिलनानंतरमुनयो स्तादृश
सनरोन्मीलप्रतिहृणवनवानंदा नु भवकरणानस्याचार्यदित्तत्वेन मन्यमानयोः
आचार्येषु तस्मोपकारकरण समर्थत्वेन परम प्रेम नरेणत्वमस्मद्वयेनेत्रादि रूष्ण
णमिति प्रेमास्पद हृद्यवचनादिलालनविलासेनापुनयो रूष्णिणंतथैवाचार्याणि उ
नयो स्तादृशलीनारसानुभवेन स्वकृतै प्रभु प्रसन्नताजनितानंदनरेण कृतत्तद्धीना ४५

सौर्ये निजहृद्रतमितेपद्योकरित्या१

उष्टिनाकेस्वीकारापूर्वपर्यः २

रससंबन्धितस्वरूपद्वयस्यैवबाध्याभ्यन्तरस्फुट्यकिवलतदात्मतयातदा^{या}त्वञ्जनित
नीवीनलौकिकसुषुमयासर्वक्लिच्छणत्वात्स्वस्यापिनृषणं। एवंत्रिलोक्याः भगव
तो नक्तानां स्वस्यापिनृषणमित्युक्तं सिद्धमिति नावः। यथा नृषणेन नवाशोभा भवति
तथा तद्गसानुभवेन परमाशोभा भवतीत्युक्तं त्रिलोकी नृषणमिति। किंचानकेवलं तेषा
मेव नृषणं किञ्चैतन्नृषणरूपत्वेन भूमावपिमिदं सौभाग्यं भवति तत्राहुः। नृमिनायै।
तदा धरत्वाया चूमनयिमरूपमेव। अयं भावः नक्तानां नीलोपयोगिदेषु प्राप्ति
स्त्वाचार्यचरणसरोजसंबन्धि रजसैव नवतीत्याचार्यस्थित्या तच्चरणारविंदस्पशद्भि
मिस्थुना तद्गसानुभवेन नक्तानां नीलोपयोगिदेषु न विष्यति तदा ममापितद्नीलासंबन्धे

नविष्यतीतिरस्तिनिस्वनायत्वेनैवमनुनश्युक्तंभूमिनाग्या। नन्वीदृशभूषणक्षता
शोभाकदाचिदसर्वदानतिष्ठेत्तत्राहुः। सद्भुजसुंदरः। तादृशंसौंदर्यंसद्भुजमेव ननु कदा
चिनगच्छतीति सूच्यते ननु सर्वमुक्तं नक्तानां नीलोपयोगिदेः प्राप्तिरचार्यचरणसंब
धचरणजसामभवतीति कथं ज्ञायते तत्राहुः। अशोषनक्तसंप्रार्थ्यचरणबुद्धो धन
इत्यानंदनिधेः प्राक्तं नाम्नामष्टोत्तरशती। ३३। अशोषनक्तैः सम्यक् सर्वं विज्ञाय प्रा
थ्यमिदमेवेति संप्रार्थ्यचरणबुद्धोरूपमेव धनं यस्योत्पत्तसास्तमपि भवति किं
स्नेहसुखं सरूपसुखः प्रार्थनेनाचार्यदेवतादृशरजोत्तानेन तादृशसंभवेन तादृशर
जासंबंधिपरमानंदानुभावादाचार्याणां त्रिलोकीभूषणत्वेभूमिनाग्यरूपत्वमपिसं

पञ्चमेवेति सर्वमवदातं। एवं सर्वप्रकारेणाष्टोत्तरशतनामनिगन्दनिधिरूपत्वं निरूप्यो
पसंहरति। इत्यानन्दनिधेरिति। एवं प्रकारेण स्वरूपतः साधनतः फलतः आनन्दनिधे
स्तसमुद्रस्याष्टोत्तरशतनाम्नां शतं मया प्रकर्षणोक्तं। इत्यानन्दनिधेः स्थित्वा देतानि
नाम्नानि प्रत्येकं आनन्दनिधिरूपाण्येवेति ज्ञापितं। यथा समुद्रतरंगयोर्नैदस्तथा
त्रापियथावानिधमैकानि चिद्रूपानि बहूनि निष्कृशयदृश्यते स्वस्मिन्नलं क्रियन्ते नैत
वता तेषां निन्नत्वं नवति किञ्चिन्तानिधिरूपाण्येव। तथा त्रापिनाम्नां एतत्केन कथनेपि
नतन्निन्नत्वमिति भावः निधिपदेन निधमैयत्रैव युक्तो भवति तत्रैव किञ्चित्प्राप्नोति त
था चायेषु यथा कथमपि युक्तो ह्यानन्दमेव प्राप्नोतीति भावः। अत्रोक्तो प्रकर्षकथन

स्यायंभावः। अत्रानंदसमुद्रत्वोक्त्यायथासमुद्रस्यतरंगाअर्नतास्तथानामान्ययत्नं
तानिपरत्वेतिगोथानिपरमरुद्रस्यरूपाणिनेषुमयेतानिप्रकषेणिरसपरवशत्वोत्कर्ष
णोक्तानिननुप्रकाश्यत्वेनतदपिस्वकीयानामर्थेनीत्येषां। अन्यानियथास्त्रितानिता
निनोक्तानीतिसूचितं। किंच। एतेनैतन्नाम्नामपियथास्त्रितानामेवप्राकट्यंननुक
ल्पयित्वाकथनमित्यपिज्ञापितं। तेषामनुभवोपिस्वस्यैवेत्यपिसूचितं। एवंस्तोत्रनि
रूपास्यपग्नप्रकारमाहुः। अथाविशुद्धिबुद्धियपिगल्पनुदिनैजनः। सतदेकमनाः सि
द्धिमुक्तां प्राप्नोत्यसंशयः॥३४॥ अथया विशेषेण अथाबुद्धियस्य अथया सुदो अथमे
व विशेषः। यत्रयत्रयादृशं नामोक्तं तत्रतादृशरूपत्वेनैवसवामिनास्फूर्त्तिर्निविदिति एवं ४९

अत्र पठन श्री गणेशाय नमः ॥ तस्मात्प्रकृत्या सप्तमी म
 विप्रहः नस्प पाठ से का प्रिवि ह्ये ने न प्रव प्रति
 द्विवि लक्षण सिद्धि क र्त्ता ॥ प्रजे म क भा ये न से वात
 जीवा प्रवेश त्वेन की र्थे करण भा वात ॥ २

सर्वं श्रद्धा विबुद्धि बुद्धि न वि त्पश्चात्त देक म नास्त न च्चाम निरूपिते ली ना विशिष्ट स्वरूप ए
 व मनो यस्य एता दृशः संपत्ति त द प्यनु दिनी निरते ले दा उक्तां च धरे लु कां सिद्धि प्राप्ता
 तिसर्वथा त्र न संदेहः ॥ अत्रा संशय पद स्यायं भावः ॥ आचार्याणि साक्षात् श्री ललासा
 स्वरूपत्वेन तत्तद्धी ना विशिष्टा स्वरूप स्यानु न वा तदा सक्त्या श्री ललासा धरा मृता सा
 ह सिद्धि निवेदे व भ्रम र की र्पा ये ने ति स्वा नु न वा दे वो क्त न संशय इति ननु त इति त र सिद्धि
 नंतरं मो हान विष्यति तत्रा ऊः त द प्रा तौ वृ थामो ह स्त दा प्रो त ज ता र्थ ता ॥ अतः सर्वे ति
 मं स्तो त्रं ज प्यं च ल र सा र्थि निः ॥ ३५ ॥ अतः मो हा द पि स व मि ना उ त्त मं सर्वे षु स्तो त्रे
 षु वा इ द मे वा त्त म मि ति सर्वे त्त म स्तो त्र मि दं ज प्यं अति रु स्य त्वे न स्व हृ दय ए व ज र्थ

ला

त दी य र्था प्रो तो मो ह - ह लो वि ॥ य र्था ये र्थ स्य ॥ त दी य र्था प्रो ह मं स्तो त्र मो
 ह स्य ग ता र्थ ता ॥ त दी य र्थं भा ष्ये वि या रि तं अत इ त र्थ ज प्य इ ति स र्थ स्य ॥ २

तदीकाः १

केनेत्यपेक्षायामाहुः। येन ह्यस्मिन्साधिनः स्तैः तैः सद्वापठनीयमित्यर्थः। एतेनैतद्प्रसा
ननिज्ञेषु सर्वथानप्रकाशनीयमिज्ञापिते। ह्यस्मिन्साधिविचारात्तद्वृत्तानामेवा
धिकारो नान्येषामिति सूचितं। अथत्वकथनेन यथा यथा जपति तथा तथा भावो प्र
केण तद्प्रसस्त्वात्वेन परमनिश्चलेन तत्तद्प्रसात्तु भवत्येव कस्वहृदय एव जप्यं भवति
ननु कस्यचिदये कथयितुं शक्यं भवतीति भावः। न साधनं न निष्ठा च न धर्मः कोपिव
त्तति। तथापि इति उक्ताथ विचारेण तस्मिन्मनः। ह्यणैकं मे परं तत्र कारणं तत्तत्पेक्ष
णो तद्विचारे स्थिता भावाः परमानंददायिनः। अनृदिता मया त्वैतः प्रभवो ह्येव्यं तु ता
न॥ १॥ अयो ये मयि संबृता इति सत्त्वे तु संशयः। तस्मिंश्च तत्तत्पयादृष्टिरेव निरस्य

पुष्टि
निर
मः

४

अयो ग्य त्व संशयः अयो ग्य त्वा ज्ञानं च ते ज्ञानं निरस्य
४१

ॐ ॥ ३ ॥ यद्यपीच्छतं बाल्यं मृडेन तदपि स्वतः तथात्मसात्कृतत्वेन ह्यमंत्रप्रभवो म
म ॥ ४ ॥ श्रीमदाचरिणाः श्रीमान् श्रीविबुधप्रभुः तदीयास्तदसाप्रियैशरणं मम ते स
दा ॥ ५ ॥ श्रीमद्विबुधेश्वरप्रकृतिं सर्वेतिमस्तात्र संसर्णो ॥ श्रीगोपीजनवध्वन
यनमः ॥ श्रीः ॥ श्रीः ॥ श्रीः ॥ श्रीः ॥ ॥ ॥ श्रीः ॥ ॥ ॥

५

श्रीचाचागोपेशजीनिकलि

व. ५

१४४